[illegible] ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνθρωπότητος [illegible] ἐξαιρετικὴ σημασία τῆς μυστικῆς ἐμπειρίας μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία. Ἀλλὰ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀναπτύσσεται ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς μυστικῆς ἐμπειρίας. Ἀλλὰ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία

δόξης ἀρχαίου ἐπιστολὴν τοῦ Ἑρμείου Βεργαίου. ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀναγράφεται καταγεγραμμένη χειρόγραφον τὸν ἐν Ἑρμίῳ ἱερέα, ἐν ᾧ οὗτος γράφει: "Ἕρμος ὁ Πριαπήϊος ... ἀγαθὸς μὲν ἦν τὸ ἦθος, κακὸς δὲ ἀρετῆς οὐδὲν ἔν ἔχοι τῷ ὄντι ἔνος θεοῖν." Ἡ ἀρχαία δὲ ἀφιέρωσις φαίνεται ἐν τῇ χρονογραφίᾳ δεκάτῃ. Ἀναλαμβάνοντες δὲ τὸν χρόνον αὐτοῦ εἶναι τὸν ἀπὸ τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἀριθμοῦντες τὸν Ἑλλάδ, ἐξ οὗ καὶ τὸ λεχθὲν εἰς ἓν συγκείμενον, αὐτὸς ἡ ἰσόχρονον τούτῳ ἴσως συγκατατιθέμεθα τὸ φαινόμενον ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἀναμφίβολον εἶναι ὁρισθῆναι τὸν Ἑλλάδ ἐκείνου τὸν χρόνον ἐν τῷ ἀρχαίῳ χρόνῳ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀρχαίας τοῦ ἀνθρώπου ἔνεκα ἀλλὰ ἡ ἀνθρωπίνη ... ἀλλὰ ἡ γνῶσις ... βιῶναι δὲ βίον ἀκόσμον καὶ ἄθεον ..." (ἀναφέρεται δὲ ὁ ἀρχαῖος ἐκδοθεὶς τὸν λατινικὸν μετάφρασιν ἐκδοθείσαν ἐν Βενετίᾳ ἐν ἔτει 1494 τοῦ Ποιμάνδρου ἐν ᾗ καταγεγραμμένη αὐτὴ τὴν ἀρχαίαν) ἐφεξῆς ὁ ἀρχαιομαθὴς ἀναλύει τὸν Ποιμάνδρην, ἀποδεικνύει ἀκριβῶς ἀναφέρει χριστιανικὴ θεολογία (διὸ καὶ ὁ Zoëga ἀναφέρει αὐτὸν ἔργον τοῦ βιβλίου ὄντος). ὁ Ζοεγίδας λέγει ὅτι ἀναφέρεται "τριαρίμιστος" διὰ τὸ ἀπὸ τῆς τριάδος φθεγξάμενον ταῦτα εἰπόντα ... ἐν τριάδι μίαν εἶναι θεότητα." (ἡ ἀπαρχαιοτὴς αὕτη δὲ ἀναφέρει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ) ἀλλ' ἡ ἀρχαία ἀναφορὰ τοῦ ἔργου δὲ ἀποκαλεῖται καὶ ἀρχαῖκὴ καὶ τοῦ ἀναθεωρήσεως αὐτῶν χριστιανικὸν ἀναθεωρημένον ἔργον. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται τὸ ἔργον αὐτὸ ἔχει ἄλλο, ἀπὸ ἔφερε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπου καὶ ἐπικαλεῖται αὐτὸ ἡ χριστιανικὴ ἀρχὴ ἀναθεωρήσεν εἰς τὴν αὐτοῦ δογμάτων. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ γίνεται τοῦ χρόνου ἀπόσπασμον τῶν ἀναφορῶν, ἐπιστήμας: διὸ ἡ ἀναφορὰ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἀναμφιβόλως ἔργα ἀναδεδομένον εἰς τὸ 1. Ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἡ γενέθλιον τοῦ ἀρχαιοτάτου, ἄλλοι ἀναφορὰ, τὸν ἀκριβεστάτου ἀρχαῖον ἀναφέρεται τὸν οὐρανὸν τὴν 12 ὥραν ἀρχ. ἤτοι 12 ὥρας, ἐν ἄλλοις ἐνεκαταστήσεται ὥρα

[1] Ἐν catalogues codicum astrologorum graecorum, VIII, 2 Bruxelles, 1911, 139-165 ἀναφέρεται τὸ ἔργον τοῦ βιβλίου καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη. Ἐκδοθεὶς G. Welling (per magn. astrologiam et theosophiam, darinnen der Ursprung, Natur, Eigenschaften und Gebrauch der Gestirne, Schwefel und Mercurii beschrieben, auch die Zeugung der Metallen und Mineralien, d.d. Grunde der Natur erwiesen wird, Hamburg 1715, καὶ ἀναφέρεται Gévry, Anthologie de l'antiquité sur les merveilles, puisque, des antiques qui se sont illustrés dans les sciences hermétiques depuis les temps anciens jusqu'à nos jours, traduction, commentaires et preface. Paris 1728 καὶ ἀκόμη J.A. Vernéy, Dictionnaire mythe-hermétique, etc. Paris 1758

ὅτι τῆς τοῦ ἐπιστολῆς τοῦ ἀγγέλου Βεργίου, λέγει ἡ μία καὶ ἐξαίρετα
τῆς παρεκβολῆς χειρογράφων ὅτι ἐν Δόξῃ ἀνάρχητος· ἐν ᾗ αὐτὸς γράφει:
"Ἕρμας ὁ Τρισμέγιστος ... ἀγένητος μὲν ἦν τῷ χρόνῳ, πλείστος δὲ ἄπειρος οὐδέν
ἐν ἔχει τῷ ὄντι κενὸς εἰδώλων. Ἤκμασε δὲ ὑπὸ τοῦ φαραὼ καὶ ἀθλοῖς διὰ
χρονογράφων δεκατῇ. Ὑπολαμβάνουσι δὲ τινες αὐτὸν εἶναι τὸν παρ' Ἑβραίοις
μακαρίσαντα Ἐνώχ, ἐξ οὗ καὶ Μελχίρων εἰς ἣν γεγράφασι. Ἀλλὰ καὶ
ἰσόχρονον τούτῳ τινὲς σημαίνουσι τὸν Φαραώ, οἵστινες φασὶ τὸν
σημαίνοντα δὲ αὐτῶν τοιαῦτα· φασὶ τὸν Ἐνὼχ βασιλέα βαρβάρων
εἶναι ἀρχαῖον καὶ τὸν Φαραώ· ὥστε ὁ Ἐνὼχ, εἰ ἦν σύγχρονος τούτῳ, ἦτον
ἂν βασιλεύσας αἰγυπτίων· τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ἄμφω· τοῦτο δὲ ἐνδέχεται μὴ
καὶ τὸν χρονογράφον μόνον ἀλλὰ καὶ αἰγυπτιακὰ ἱστορεῖν ἀρχαῖα... Μετ'
αὐτὸν δὲ παρ' ἄλλοις τοιοῦτον εἴρηται· τοιγαροῦν πρὸ αὐτοῦ· εἰ δὲ μετὰ
τοῦ ἄρα καὶ πρὸ Μωσέως; Τοῦτον οὖν ἀποδημήσαντα ἐκ τῆς αὐτοῦ πατρίδος,
ἀφικέσθαι πρῶτον εἰς Ἀφρικὴν, ἔφασκε καὶ σοφίας ἄπτεσθαι· καὶ
δεινὸν δὲ πεφυκέναι τοῦ ἀνθρώπου ἕνα λόγον... εἰδέναι καὶ γεγενῆσθαι...
βιῶναι δὲ ἐν βίον πάνσοφον καὶ ἀγαθόν..." (ἀναφέρει ἀλλὰ πρὸ βιβλιο-
θήκης τοῦδε λατινικὸν μετάφρασιν ἀναδυδίσας ἐν Βενετίᾳ καὶ χει-
ρεκτὰ τοῦ Ποιμάνδρου καὶ ὅλα πάντα κεῖται, τὰς παρφύσας) ἐφεξῆς
ὁ πρόσιμιστὴς ἀναλύει τὸν Ποιμάνδρην, ὅστις οὐδὲν ἀχρεῖον διαφέρει
χριστιανικῆς θεολογίας (διὸ καὶ ὁ Zeller ἀπορεῖ αὐτὸν ἔργον ἐκ βιβλιο-
ῶνος). ὁ Σοφίδης λέγει ὅτι "ἀπορίαστον τρισμέγιστος" ἀπὸ τὸ περὶ τῆς
Τριάδος φθεγξάμενον ταῦτα εἰπεῖν... ἐν Τριάδι μίαν εἶναι θεότητα..."
(ἡ περικοπὴ αὕτη δὲ ὑπάρχει ἐν τῷ ἐκδόσει)· ἀλλ' ὁ περίφημος χειρόγρα-
φος ἔρμοι δὲ δίνεται καὶ ἐφόρχεται· καὶ τοῦ ἀπολογήσου τοῦτον χρόνον
χριστιανικὸν ἀνοσιοβολιμαῖον ἔργον. Τοῦτο ἐπιδεικνύει τὸ μέγα πλῆθος, ὅπερ
ἔφερε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὥστε καὶ ἐπικαλεσθῆναι αὐτὸν καὶ χριστιανοὶ ἀφ'
ἑκατοστηρίδιν καὶ τὴν αὐτῶν δόγμα. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐγένετο τοῦ χρόνου
ἀντίσταθμον τοῖς ἀνοσιουργοῖς ἐπιστήμαις· διὸ καὶ πολλοὶ καὶ ἀπὸ τούτου
ἀναγραμματισμένα ἔργα ἀποδοθήσεται εἰσί[1]. Εἰδὼς ἀκριβείας ἐγενεσθαι
τὸν ἀριθμὸν, ἤλθον ἀναγράψας τὰς ἐκλεκτοτέρας ἔργον αὐτοῦ ἐξόκλιν τὸν
ὑπάρχον εἰς 12 ὅσους ἀρχ. ἤτοι 12 βίβλους, ἐν ἔκαστον ἐνεκαταχρίστο τὸ ὄνομα

[1] Le catalogue codicum astrologorum graecorum, VIII, 2 Bruxelles 1912, p. 139-165 ἀναγράφει τὰ ἑρμῆ τρισμεγίστου τὰ βιβλία περὶ ἀστρολογίας. Ἐκείθε
G. Welling Opus mago-cabalisticum et theosophicum, darinnen der Ursprung, Natur, Eigenschaffen und Gebrauch des Salzes, Schwefels und Mercurii beschrieben, auch die Bezeugung der Metallen und Mineralien a.d. Grunde der Natur erwiesen wird. Hamburg 1735, καὶ πρὸς ἔρμῆ Gillet Givry, Anthologie de l'occultisme ou les meilleures pages des auteurs qui le ont illustrés dans les sciences hermétiques depuis les temps reculés jusqu'à nos jours, traductions, commentaires et préfaces. Paris 1922 καὶ ἐπίσης J.A. Fernely, dictionaire mythe-hermétique etc. Paris 1758

ὄντα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐξετάζει τὴν δύναμιν τῶν πλανητῶν καὶ ἀστρικῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρωπίνων πραγμάτων πολλοὶ ἐπίφασιν αὐτῶν καὶ δι' ἐκείνου τῆς τοιαύτης καὶ ἔχει τῆς ἀνακολούθησιν τοῦ ἁμαρτάνου καὶ κακοῦ ἢ καλοῦ τε καὶ τοῦ γονέων. Τοιοῦτον καὶ τῶν Ἰνδῶν τὸ ἀστρολογικὸν κατὰ τὸν Laghujatata τοῦ Vrihamihira ἐν οὗ φέρονται αἱ τε σωματικαὶ καὶ πνευματικαὶ τοῦ γεννηθέντος βρέφους ἰδιότητες ἀς καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ. Οἱ Χαλδαῖοι μετὰ δεινῆς ἐπιχύσεως εἶχον ἐπιγνώσεως ἐν ὅλον τὸν ἀνθρώπινον ἐπιστήμας, ἤτοι εἰς ἀστρολογίαν μαγείαν, ἀλχημείαν μετὰ τῶν διδαγμάτων τῆς ἰατρικῆς, τῆς μεταλλευτικῆς καὶ τῶν φυσικῶν χρωμῶν. Ὁμοίως Βασίλειος γράφει: "Πᾶς ὁ τοῖς γενέσεσι τῶν ἁγίματα ἀποδεχόμενος καὶ ἀνάγκην καὶ εἱμαρμένην καὶ ἀπεφαινόμενον ἀποδείξεσιν καὶ τὸ ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ διὰ τοῦ τοιούτου ἀποστάσεως ἀφιστᾶς τοὺς εἰς τὸν θεὸν πίστεως καὶ τοῦ εὐσεβείας τοὺς ἀνιερώτους, οὗτος τὰ Βαβυλωνίων ἁγίματα ἐνδόξοι ὀνομάζει. Χαλδαίων γὰρ εὕρημα ἐστὶν ἡ ἀστρολογία, οἱ φασι, τοῖς ὄντα ἐξ ἑαυτῶν ἀρτιόδεσι καὶ οὐ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν τῶν ἄστρων φορᾶ καὶ κινήσεσιν καὶ ἀποτέλεσμα ἐκβάλλοντα ἀποφαίνεσθαι τὰ τοῦ ἀνθρώπου, μὴ μόνον τὴν μὴν εὐσέβειαν δίνασθαι, ἀλλὰ κἀν εὐδοκῇ ταῦτα γίνεσθαι τὰ λεγόμενα εἱμαρμένης καὶ οὐδὲ ἐπιστέσθαι"[2]. Οἱ Βαβυλώνιοι ἐκ τῶν μετάλλων διεγίνωσκον τὰ φαινόμενα τῶν πλανητῶν. Ἐπειδὴ γνωστὰ τότε μέταλλα ἦσαν ἰσάριθμα τοῖς ἑπτὰ πλανήταις, τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐκόσμουν ἀπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα ἑβδομάδος, ἐὰν ἑκάστῃ ἐνέμεν εἷς ἕνα πλανήτην καὶ οὕτω διὰ τῶν μετάλλων μεταβίβασον τὴν δύναμιν τῶν ἀστέρων εἰς τὴν ἀνθρώπινον καὶ ἐδεράπευον διεφόρους νόσους[3]. Μετὰ τῶν μετάλλων συνέδεον ὡρισμένους ἀστέρας καὶ τοὺς, ὡσαύτως λίθους καὶ ἄλλα ἀρωματικά[4] ὡς ἑξῆς: τῷ μὲν ἡλίῳ ἀφίερουν τὸν μόλυβδον, τὸν λιδάρυρον, τὸν ἀλέκτορα καὶ τινας ἄλλας ὕλας, τῷ δὲ Διὶ τὸν κασσίτερον, τὸ κοράλλιον, τὴν σανδαράχνη, τὸ ἀετίον· τῇ Ἥρᾳ τὸν ἀνθρακα τὸν μαγνήτην καὶ τοὺς πυρίτας λίθους, τῷ ἥλιῳ τὸν χρυσόν, τὸν ὑάκινθον, τὸν ἀδάμαντα, τὸν σάπφειρον καὶ τὸν ἄνθρακα, τῇ Ἀφροδίτῃ τὸν χαλκόν, τὸν μαρμαρίτην, τὸν ἀμέθυστον, τὴν σάρδαχαρν, τὴν ἀσφάλτον, τὸ ῥοδί, τὴν ῥόδρον καὶ τὰ ἀρωματικὰ ἄλλας· τῷ Ἑρμῇ τὸν ὑδράργυρον, τὸν σμάραγδον, τὸ ἤλεκτρον, τὸν λίβανον, τὴν κασσίτερον καὶ τὴν ὀσλίνη τὸν ἄργυρον, τὴν ὕελον καὶ τὴν λευκὴν ἀστραν. 5. Μετόειρις, ὁ ἰατρὸς τοῦ Βασιλέ-

[1] Embryologie III, σ. 415, ἔκδοσις Jacobi Bonn 1874. [2] Ἐν Ἡσαΐαν κγ' τόμ. Α', σ. 347 ἐκδ. Β' Πατρικίου. Ἐκ τῶν τριῶν τῶν ἐπιχλήσεων, ἀστέρων καὶ ἀστρολογίαν καὶ ἀρνεῖται τὴν ἰσχὺν καὶ εἱμαρμένην, ὅτι εἶναι τὸ δόγμα τῶν ἀστρολόγων μανθάνομεν ἀποδεικνύοντα ἀπὸ αὐτῶν ἀποτελέσματα. [3] Γ. Πουρναρόπουλος, Οἱ ἀνατολικοὶ φυσικοὶ τῆς μεταλλοθεραπείας ἐν Κλινικῇ, ἐφημερὶς 15 Σεπτ. 1928. [4] Cam. Lucarnidius, Speculum lapidum, cui accessit sympathia septem metallorum et septem selectorum lapidum ad planetas Petri Arlenius de Sandalijis, Lucae 1610. [5] Γενικῶς βλ. H. O. Lenz, Mineralogie der alten Griechen und Römer, Gotha 1861. Ἐν τῷ κώδικι Μονάχου graecus 70 ἀποδίδεται εἰς τὸν ἕρμην ἡ πραγματεία περὶ ὑγροφανείας (βλ. Catalogus codicum astrologorum graecorum VIII, Bruxelles 1914, μέρ. 2, σ. 137-165).

[1] Ὁ Γαλινὸς ὅμως ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ βιβλίον τῶν 36 βοτανῶν τῶν ἀποκαλουμένων "ὅλα ὅσα λῆρος εἰσι καὶ πλάσματος καὶ συνθέντος" (ἐν-θ' ἀνωτ.).

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1936

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἔχομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον καιρόν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ***ἡ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις*** τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὁλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικήν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωήν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» σᾶς προσφέρει μὲ τῆς 24 σελίδες της μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ μοναδικὸν περιεχόμενόν της καὶ μὲ τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποὺ δὲν εἴχατε ὡς σήμερον.

[illegible] δὲ μέσω [illegible]

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας την "ΕΙΚΟΝΑ,, ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,,

τῆς αἰγύπτου Νεχέψω συνέγραψε μαγικά, ἀστρολογικά καὶ ἀλχημιστικὰ συγγράμματα. ὁ Ζωσίμας ἀναφέρει περιποιήσας ἐκ τοῦ ἀστρολογουμένου τοῦ Πετοσίριδος, ἱερεῦ βεβιβλίων περὶ τῶν παρ' αἰγυπτίοις μυστηρίων.[1] Ἐν τῷ Mathematici ad regem Nechepso περιγράφεται τὸ καλούμενον ὄργανον ἢ "σφαῖρα" τοῦ Πετοσιρίδος. Αὕτη ἐχρησίμευε παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις ἵνα παρλάβῃ τὰς νόσους καὶ τὰ κακὰ αὐτῶν διὰ τινων ἀριθμητικῶν συνδυασμῶν. καὶ ἦν τὸ ὄργανον παρεμφερὲς πρὸς τὸ "ἡρωοσκόπιον" τοῦ Ἑρμῆ. Διὰ τῆς εἰσβολῆς τοῦ μεγ. Ἀλεξάνδρου ἐπεκοινώνησε πλέον εὐρύτατα τὸ ἑλληνικὸν πρὸς τοὺς ἀνατολικοὺς λαοὺς καὶ κατὰ τὸν Γ' π. Χριστοῦ αἰῶνα εἶχον παραδοθῆ τοῖς Ἕλλησι τὰ θεολογικὰ καὶ ἀστρολογικὰ βιβλία τοῦ ἱερέως Ἀμμωνίου καὶ ἡ μαγικὴ ψευδοσοφία αὐτοῦ. αὐτὸς ὁ Ἀπόφασις ἀποκαλεῖ τὴν ἀστρολογίαν "δαυμαστοτάτην, τὰ τε ἄλλα προλέγουσαν καὶ τοὺς βίους ἑκάστων καὶ τοὺς θανάτους, καὶ οὐ τὰ κοινά μόνον."[2] Τὴν ξενικὴν προέλευσιν τῆς ἀστρολογίας κατανοεῖ ὁ ψευδολογιανὸς ἀναφέρων ταύτην τὴν ἐφεύρεσιν εἰς τὸν Ὀρφέα: "Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης πρῶτος τάδε ἀπεφήνατο. οὐρανὰ ἐμφανέα, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον προσενέγκας, ἀλλ' ἐν γοητείαν καὶ ἱερολογίαν."[3] τὴν δὲ σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἀστέρας ἐξηγεῖται ἐκ τῆς "ἐπιλαμπτοῦ λύρας" αὐτοῦ, ἥτις "τὴν τῶν κινουμένων ἀστέρων ἁρμονίαν συνεβάλλετο."[4] Κατ' αὐτὸν καὶ οἱ ἀρχαιότατοι μάντεις ὅλης Ἑλλάδος, καὶ ὁ Ἄρης ἦσαν ἀστρολόγοι καὶ τῶν ἀπωτέρας πρὸς ἐξερεύνησιν τῶν ἀστέρων ἐξηγεῖται τὰς μυθευομένας ἐναερίους πτήσεις τοῦ Ἰκάρου, τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τοῦ Φαέθοντος[5], καὶ ἐπιφέρει: "καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντικὰ αὐτοῖσι (τοῖς Ἕλλησι) οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν."[5] Οὗτος συγγράψας τὸ βιβλίον αὐτοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀδικίας κατὰ πολεμουμένης ψευδεπιστήμης ταύτης καταλήγει εἰς ἑξῆς: "καὶ μέντοι τῇ ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐοικότα ποιοῦσι.

[1] Βλ. Kroll, Aus der Geschichte der Astrologie ἐν Neue Jahrbücher 1901, τ. 1, σ. 558-77. [2] Bouché-Leclercq, Les précurseurs de l'astrologie grecque. Paris 1894. [3] Περὶ ἀστρολογίας 36,10. [4] αὐτ. 36,23. εἶναι πρόσφορον ὅτι ἡ τὸ ἀνωτέρω εἰς τὸν πλανήτην Ἑρμῆν ἀποδιδόμενον ἤλεκτρον ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῇ μυθῳ τοῦ Φαέθοντος. καὶ δάκρυον ἐκρέον ἐκ τῶν αὐγείων, καὶ ἀμπελόμορφοι ἐγένοντο αἱ ἀποδυρόμεναι τὸν ἀστέριον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἡλιάδες ἅσπερ κατακεραυνωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Διὸς κατέπεσον εἰς τὸν Ἠριδανόν ποταμόν. 5. Βλ. A. Rehm, Mythologische Untersuchungen über griechische Sternsagen 1896.

ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀποῤῥήτων πραγμάτων, ἀλλὰ τοὺς χρησμοὺς ὠφελεῖν, τὰ μὲν ἐσθλὰ ἐσθίτας ἀποιξάμενα, φαλλὸν ἀποῤῥαφδὴν τέφρωνα, τὰ δὲ φαῦλα ὑπερφεύς δέχονται" (κτλ.). ἤδη ἀναφορίζει τὴν σέλας τοῦ πρωτεύοντος τῆς ἀνατόλεως κατὰ τὴν τότε ἰδίαν ἀστρολογίαν. Κατὰ τοὺς ἑξῆς τὰ αἰδοκρατορικοὺς χρόνους τὸ ἐπαγγελθὲν τῆς διὰ τῶν ὀνειροπολημάτων διεγείρον τὴν φαντασίαν δέμα τῆς ἀστρολογίας ἀπεμόρφωσε τὸ διδακτικὸν ἦθος, ὅστε ἀποκαλυφθεὶς τὸ τεθνηκὸς λαὸν τοῦ ἔπαιγλον τῶν ἀστέρων κόσμον· ὅθεν οὐρανὸν τὸ ἑλληνικὸν ἐγράφησαν κατὰ τὸν Α' καὶ Β' μ.Χ. αἰῶνα ἀστρολογικὰ ποιήματα, ἀλλὰ καὶ λατινικὴ διὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους διαδοθεῖσα ἰατρική[1]. Ἐπὶ ὀδύνεσιν ἐν Ἑλλάδι τῆς ἀστρολογίας πατρῴαν ἐπιχειρεῖ ὁ ξένος συγγραφεὺς ὁ ἱστορικὸς Βηρωσσὸς ἱερεὺς τοῦ Βήλου Βαβυλῶνος, ὅστις συστήσας ἀστρολογικὴν ἐν Κῷ σχολὴν συνέγραψε τὰ Χαλδαϊκὰ γενεθλιακὴ παρ' Ἕλλησι τῆς εἰδικῆς τῶν Χαλδαίων ἐπιστήμης. Ἡ δὴ ὁ Μανέθων, ἀιγύπτιος ἀρχιερεὺς ἔγραψε τὰ "ἀποτελεσματικὰ" τῆς βίβλια. Κατὰ τοὺς τελευταίους δὲ ἀλεξανδρινοὺς χρόνους ἀστρολογικὸν ποίημα, "Περὶ καταρχῶν" ἐποίησεν ὁ Μάξιμος[2], ἢ τὸ "Περὶ μοίρας ὡροσκοπούσης" ἐν διστίχοις ὁ Ἀνουβίων, ἐν ἀστῷ δὲ λόγῳ ὁ Ἀφροδεισίας "ἀποτελεσματικὰ περὶ ὁρίων καὶ ζωδίων"[3]. Ἐποίουν ἤκμαζον τότε καὶ οἱ Ἕλληνες ἀστρολόγοι Εὐγένιος, Κρινόδωρος καὶ δὴ Οὐάλης ὁ Ἀντιοχεύς, ὁ συναρμολογήσας λαμπρὰν ἀστρολογικὴν ἀνθολογίαν[4]. Ἔργον τοῦ Δ' μ.Χ. αἰῶνος ἦν καὶ τὸ ἐμφανὲς ἴδιον τῆς ἀστρολογίας "Περὶ καταρχῶν" καὶ τὸ ποίημα γραμμένον εἰς 3 βιβλία τοῦ ἐκ Λυκίας καὶ Σιδῶνος Ὀνειρίου Ἡφαιστίωνος (381 μ.Χ) ἐκδοθὲν (μόνον τὸ πρῶτον βιβλίον) ὑπὸ τοῦ Engel Brecht[5], καὶ τὸ "Εἰσαγωγὴ εἰς ἀπαντοδαπὴν ἀστρολογίαν" τοῦ Ποιμένος Ἀλεξανδρέως (περὶ τὸ 378 μ.Χ) ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Schulz ἐν Βερολίνῳ 1586.[6] Ἀνέκδοτα εἶναι τὰ ἐν Laurent. κώδ. 16 (XVI αἰ.) Stephani philosophi Graeci quaestiones de praenotionibus sumendis ex astris et de multiplici planetarum, de nominatione. Apotelesmatica ad Amotherum grammaticum missa.

[1] Τέλος καὶ ὁ "σοφιστὴς ἔγραψε" Περὶ καταρχῶν καὶ ὁ Ἀφροδεισίας "Ἀποτελεσματικὰ περὶ ὁρίων καὶ ζωδίων" (Catalogus cod. V, 1 σ. 233-8, καὶ 240)

[1] Βλ. Niess, Astrologie ἐν Pauly-Wissowa Realenzycl. [2] Τὰ ἀστρολογικὰ ποιήματα τῶν ἀνωτέρω συγγραφέων εὑρίσκει τις ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ F.S. Lehrs καὶ Arm. Köchly: Poetae bucolici et didactici νέα ἔκδ. Τὰ τοῦ Μανέθωνος ἔκδ. Köchly, Lipsiae 1857, τὸ Περὶ καταρχῶν καὶ Μαξίμου τοῦ ἱστορικὸν ἔκδ. Ludwich, Lipsiae 1877. [3] Τοῦ Ἀφροδεισίου ἐξεδόθησαν ἐν Catalogus cod. astrologorum graecorum V. Bruxelles 1904 σ. 240 ἐξ. ὑπὸ Kroll. [4] Ἐνδ. ἀνωτ. V, 2, σ. 27-140. Ἐκ τοῦ Ι τόμου (1898) καὶ ΙΙ (1900) ἐκδημοσιεύθησαν καὶ ἄλλα ἀστρολογικὰ κείμενα σ. 79-93, καὶ 83-120, ὅπου καὶ ἐν ἀνάπτυξει λογοτόμου τῆς ὀφειλομένης ταύτῃ ἀστρολογικῆς συλλογῆς I-X. Ὁ τελευταῖος τόμος Arm. Delatte Codices Athenienses, Bruxelles 1924 περιέχει τὰ τῆς ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης χειρόγραφα μετὰ κειμένων ἐν παραρτήματι, ὅπου καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου τόμου ὀφείλουσα κείμενα δημοσιευθέντα ἐν τοῖς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1936

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ «*Εἰκὼν Ἱῆς Ἑλλάδος*» δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ ἔχομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον καιρόν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ***ἡ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις*** τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὁλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικήν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωήν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» σᾶς προσφέρει μὲ τῆς 24 σελίδες της μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ μοναδικὸν περιεχόμενόν της καὶ μὲ τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ δὲν εἴχατε ὡς σήμερον.

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὁρισθῆ εἰς δρχ. 3, θὰ κυκλοφορῇ δὲ μέσῳ τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευκόλυνσιν ὅμως τῶν ἀναγνωστῶν τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ„ ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὡρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς δρχ. 130 ἐτησίως.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν "ΕΙΚΟΝΑ„ ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ Α. Ι. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ„

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΘΗΝΑΙ

κατὰ τοὺς μετὰ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους καὶ τὴν ρωμαϊκὴν περίοδον ὁ ἑλληνισμὸς ἐπὶ ἀπὸ τῆς εἰς ἀκμὴν ὑψηλὸν ἐξοικειώσεως πολυθεαρχικοῦ εἰδωλολατρείας ἀποδυναστευόμενος κατέφυγε πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς θρησκευτικότητος αὐτοῦ εἰς τὰς ἀνατολικὰς θρησκείας. αὗται διὰ τοῦ μυστικοπαθοῦς χαρακτῆρος καὶ τῶν διαφόρων ἱεροτελεστιῶν καὶ ἀγίων παρεῖχον αὐτῷ ἀσφαλέστερον πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ πνεύματος κάθαρσιν καὶ ἱκανοποίησιν μιᾶς τὴν ἀπολυτραγικοτέρας ἀνάγκας ἦτοι ὁ ἑλληνικός. οὕτω ἀπετελέσθη ἡ συγκρητιστικὴ θρησκεία, ἥτις συνέτεινε εἰς τὴν ἐκμηδένισιν πάσης τῆς ἐννοίας θρησκείας τὴν ἀστρολατρείαν τῶν ἀνθρώπων κινοῦσα καὶ μόνην ἱκανοποιοῦσα. ἡγεμόνευε τοῦ πλουτοκρατικοῦ κόσμου ὁ σύγχρονος ὄχλος τὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ συστήματα τῶν φιλοσόφων, οἱ Στωϊκοὶ καὶ οἱ τῶν Νεοπλατωνικῶν ποιοῦντες τὴν εἰμαρμένην. οὗτοι συνεχώνευσαν τὴν ἑλληνικὴν τοῦ Πλάτωνος διδασκαλίαν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς θρησκειολογίας[1]. καὶ ἐπὶ αὐτῷ ὅμως πλεῖστοι φιλόσοφοι, ἐν οἷς ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Δημόκριτος εἶχον μυηθῆ εἰς τὰ ζωροαστρικὰ μυστήρια καὶ ἕλληνες μάγοι ἐφοίτων εἰς ἰδίας σχολὰς καὶ ἀκαδημίας πρὸς σπουδὴν τῆς μαγικῆς τέχνης[2]. ἱστάμενοι δὲ τιμῶντες εἰς ἣν διάδοσιν ταύτης καὶ εἰσαγωγὴν ἐν τῇ ἑλληνικῇ χώρᾳ οἱ τῆς λέξεως μαγεῖα οἱ ἱερεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Δαρείῳ καὶ Ξέρξῃ εἰς ἰδίας στρατείας ἐν Ἑλλάδι. ὁ Πλίνιος καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς ἀποδίδουσι τοῦτο εἰς τινα Ὀοδάνην, οὗ τὸ ὄνομα ἐμφαίνει τὴν θεραπαινίδα καταγωγήν. ἐν τῇ ἀποφάσει διὰ τὴν εἰσαγωγὴν μετὰ τὴν ἑλληνικὴν στρατείαν ὑπὸ τῶν Σελευκιδῶν καὶ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας ἐκλονίσθη ἡ πίστις τοῦ λαοῦ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν, οἵτινες τότε διεσπαρμένοι ἦσαν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Ἑλλάδι. ἀπὸ ἐκείνου καὶ ἐν τῷ ἱδρύσει τῆς σχολῆς τοῦ Βυζαντίου αἱ χῶραι αὗαι ἐπληρώθησαν ἀστρολόγων καὶ μεγάλων μάντεων καὶ "τὰ ἀποτελεσματικά" κατέκτησαν παρ' ἕλλησι μάθημα τοῦ μέρους. οὕτω μετεδίδοτο εἰς εὐρύτερον κύκλον αἱ κατὰ τὴν ἀστρολογικὴν τῶν ἀστέρων γνώσεις καὶ τὸ ὄνομα καθαροὶ ἦλθεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀποκρύφου καὶ μάντεως, οἵτινες ἐλαμβάνετο ἀπὸ χωρὶς νὰ ἴδωσι ἀπὸ τὴν Βιβλίον. καὶ ἐπὶ

[1] ἐπειδὴ τὸ περὶ τούτου διδασκαλικώτατον πρόσωπον τοῦ Διογένους Λαερτίου Η.

[2] τοῦτο ἀποδεικνύουσι καὶ πολυπλόκοι μαγικοὶ τύποι ἐν τῷ γνήσιῳ φάσει τῶν ἐπ σχέσει τῶν χρόνων ἀναπαλαιφθέντες καὶ ἐν οἷς περιέχονται περίεργοι δεήσεις ἐπῳδαὶ καὶ παρακλήσεις πρὸς τοὺς θεοὺς εἰς ἐκπλήρωσιν, παρεμβαλόμενοι κατὰ ὀνόματα διαφόρων καὶ φυλακτηρίων, μαγικῶν φυτῶν κτλ. πρὸς τὸν τοῦ σχολιοῦ — φιλολογία ἀρχαιοτέρα σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν χρόνον ἐν Ἑλλάδι ἢ εἰς ὑπερφυσικὸν ὑπάρχουσα κόσμον. Bl. L. Preisendanz, Papyri graecae magicae. Die griechischen Zauberpapyri herausgegeben und übersetzt von Dr. phil. Leipzig 1928, vol. I-II. Μόν. τὰ Μ.Σ.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ,
δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἔχομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον καιρόν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ***ἡ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις*** τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὁλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικήν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωήν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος» σὰς προσφέρει μὲ τὴς 24 σελίδες της μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ μοναδικὸν περιεχόμενόν της καὶ μὲ τὴν πολυτελὴ ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποὺ δὲν εἴχατε ὡς σήμερον.

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὁρισθῆ εἰς δρχ. 3, θὰ κυκλοφορῆ δὲ μέσῳ τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευκόλυνσιν ὅμως τῶν ἀναγνωστῶν τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ„ ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὡρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς δρχ. 130 ἐτησίως.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν "ΕΙΚΟΝΑ„ ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ„

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

Ἡ ἔκδοσις τοῦ

δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἔχομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον καιρόν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ***ἡ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις*** τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὁλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικήν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωήν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος» σᾶς προσφέρει μὲ τῆς 24 σελίδες της μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ μοναδικὸν περιεχόμενόν της καὶ μὲ τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ δὲν εἴχατε ὡς σήμερον.

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὁρισθῆ εἰς δρχ. 3, θὰ κυκλοφορῇ δὲ μέσῳ τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευκόλυνσιν ὅμως τῶν ἀναγνωστῶν τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ„ ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὡρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς δρχ. 130 ἐτησίως.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν "ΕΙΚΟΝΑ„ ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ„

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ * ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ * ΑΘΗΝΑΙ

ότε τότε εν Ευρώπη τα ονόματα του ιστοριογράφου, Ιωσήφ η Πάζαβα η άλλων πολλών μάγων· ών η μανική ικανότης αφήκαν εντύπωσιν. Ταύτα τα ονόματα ακολούθει σύν τω τοιούτω υπεροάθρου ανίδεντο υποθέσεις εν τοις συγγράμμασι μεταγενεστέρων προς μείζονα χώρος! Εις τους Χαλδαίους προσέφερον προς δρα-πτίαν ανιάλων νόσων, προς ιπόλαυσιν χρηματοφόρων προσόδων ή προς εξ ίσου μετά του δημοθέντος λόγου. Ο Θεόφραστος περιγράφει ένα των δεισιδαιμόνων περί φαντών ερωτήσεις τοις Χαλδαίοις[2], η αυτός ονοματήρ του δεισιδαίμονος, καθ-γράφει ο αέλος Γέλλιος, είχεν ερωτήσει αυλητή περί της τέχνης του τεχνίτου αυ-τού[3]. Εισαχθείσης της αιγυπτιακής μαγείας η αστρολογίας παράλληλα έλκειν αντί-των σοφιστών μάγων της Βαβυλώνος έχομεν παρ' αυτοίς τους "μεσοποταμικούς", αμφότεροι δε εμόρφωσαν την δημοτικήν αστρολογίαν.

Ο διασημότερος της χαλδαϊκής δεισιδαιμονίας η αστρολογίας εκπρόσωπος ον μεγά-λως ανεγνώριστον η εξ ίσου οι Έλληνες είναι ο Πέρσης Ζαρατούστρα ή Ζαρατούστρα αναμορφωτής της θρησκείας η νομοθέτης παρά Πέρσαις[3]. Εκ των ιερών βιβλίων αυτού τα συγγράμματα ίσως σώζεται η Παρσικαί εν τη Avesta[4]. Η Ζωροαστρι-κή ιδέαι από του 713 π.Χ. την διαδοχήν εν Μηδία, εξ ού σφετερίσθη ο Μ. τον θρόνον η Μήδος η Πέρσης η ενωρίνυς εν σφόνδρα ιστορικόν, ως αναδείξαν η εκ των Avesta (ιδίως των Γαθάς) η εκ των Ελλήνων συγγραφέων η των Γαλλικών. Οίτινες φέρουσιν αυτόν μεγάλης τιμώμενον εν τη αυλή του Δαρείου η ως εφευρετήν της μαγείας η πάρεσιν εις τι Πέρσαν σύγχρονος μετά τα χαλ-δαϊκά η βαβυλωνιακά· διό η εδεσπόζετο ως τοιούτος του δεσποτικού ένεκα δεν Μήδοι η Πέρσαι αναφέρονται εν τη Λέξει ως τόποι των δεισιδαιμόνων η μάγων η οι εισηγηταί της μαγικής τέχνης[5], φέρει τοιούτον ενδιαφέρον αφε-τέρα αυτή παρ' αυτοίς, ούν δεν συνανάμιξιν η τη τοις δεισιδαιμόσι μάγοις, των άλλων θρησκειών. Ο θάνατος εδεσποσύνη ή τιμής τόσον, όσον εν Περσία η δη ο ήλιος η η σελήνη καθ' όλας αυτών τας φάσεις η εν η μεσαία ιστορία πεποιοιάζει ακίνη-τος τα φαινόμενα εκ φύσεως. Η μαγεία η η αστρολογία ακόμη ελόυσανάναπτο-σταλον, ίσως η εν Βαβυλώνι μέρος της λατρείας, οι δε ιερείς ωργανωμένοι ισχυ-ρόν η αξιοσέβαστον τάγμα, ενήρων όλα τα μυστήρια εν, παπαζηδούσης τον ό-χλον δαιμονοκρατίας η το μονοθεϊστικόν εκ σοφίας προς ούς συνεπροσέθη ο Μωϋσής εν

[1] Βλ. Windischmann, Die Stellen der alten über Zoroastrischen (Zoroastrische Stu-dien, Berlin, σ. 260-313) [2] Χαρακτήρες XVI. [3] Noctes attici XV, 20, 1. Ενταύθα αναφέ-χθη πλουσία μαγική φιλολογία εν δεισιδαίμονος η αι εν τοιούτοις σύνδεσμα ονόματα (Λόγιοι εν Ζωγράφου Α' 270) Ποιοι δε ο παρόμοιος υιός Λεω. Λεωφάνης ο Ερμιππος είχε γράψει διατριβήν περί μυστικών ποίων, ίσως φυσικών ίσως ή τινος ουσι-φιν. [3] Λέγεται η Zarduscht, ην δ' εκ τοιούτου γένους — η μεσαία η ίδιον Ζαρατούστρα — Σπιτάμα εν τη Avesta ονομάζεται. Βλ. Lehmann, Zaratustra 1899-1902. [3] Ja-ckson, Zoroaster the prophet of ancient Iran 1899. [4] Sunjana, Zarathustra and Zoro-astrianism in the Avesta, 1906 η Rosenberg, Le livre de Zoroastre publié et traduit. [5] Βλ. και παρατηρήσεις εκ των αρχαίων συγγραφέων παρά Maury ένθ' ανωτ. σ. 36

[illegible] τοῦ φαρισαῖ 1. Ἡ ἀστρολογία καὶ ἡ γνῶσις τῶν ἀστέρων [illegible]
ἐπιγείου, ὅπου μυστικὴ ἡ ἑλληνικὴ ἐπὶ τοῦ μείζονος τῶν Περσῶν ἔθνους
ἀποδεικνύουσι μέρος τῆς ἀδελφότητος. Οἱ σύλλογοι οὗτοι εἶχον ἀναλόγως τῆς
ἰδέας τῶν ἐξεταζομένων καὶ ἀστέρων, περὶ οἷς ἐξασκοῦνται ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων,
ὁ Εὔδοξος. Καὶ τοῦ ἀστρολόγου ἡ δραστηριότης ἦν πλήρης ἀγάπης ἀναφορᾶς
μετὰ τοῦ ἥλιου καὶ τῆς σελήνης· ἐκαλοῦντο ἰδιαίτερα θεοί. Ἐπειδὴ δὲ τοῖς ἔθνεσι τούτοις
ἡ ἀστρολογία ἦν ἰδιαίτερον θεόν. Αἱ ἡμέραι ἀνεκαλοῦντο εἰς τὰς
φαρμακείας καὶ ἄστρων ἐμφανίσεις· ἡ ἀνθρωπότης ἡ ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ
ἀπεβοήθησε μεγάλως εἰς τὴν φαρμακολογίαν τῆς τοιαύτης φιλοσοφίας. Αἱ αἱμα-
φαιρικαὶ μεταβολαὶ καὶ τὰ διάφορα ἄστρα εἶχον τὴν ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ
ἡμετέρου σώματος καὶ ἐκ τούτου ἐπιστήμη αὕτη, ἐπιδέξιος καὶ ὀλιγαρχική.
Ἡ διδασκαλία αὕτη ἐφηρμόζετο καὶ ἐπὶ ἰατρικῆς, ἡ ἔκστασις μόλις ἦν ἐφικτὴ
μόνον εἰς ἐπιτήδειον θεόν· Κεφαλὴ εἰς τὸν θεὸν ἥλιον ἤλιον. Ἡρᾶς καὶ ἄνω εἰς
Ἀτροβίν, οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὸν θεὸν Ἀδώρ, οἱ ὀδόντες εἰς τὴν Σελήνην κτλ. Ἑκάστου
τοῦ ἔθνους εἶχον ἀναφορὰν πρὸς τὰ ἄστρα, καὶ οὕτως διεμορφώθη ἡ γενεθλιακὴ σύνθε-
μα καὶ ἡ θεωρία τῆς σχέσεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ γεννήσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἐπιδράσεως εἰς αὐτόν. Ὅσάκις οὖν ἀνεφαίνετο
τοῖς θεοῖς μέλη τοῦ σώματος ὑποκείμενα εἰς τὴν νόσον ἡμέρα τινὸς ἀστέρος,
ὀνόματος τοῦ οἰκείου θεοῦ πρὸς θεραπείαν 5. Πρὸ τοῦ θεραπεύειν τὸν ἀσθενῆ
τὴν θέσιν εἶχον πληροφορίαν ἐκ τῶν Μεγάλων Ἀστέρων καὶ τῶν ἀπλανῶν οἱ ἱερεῖς
αὐτῶν ἀθλα τερατοσκοποί καὶ ἀστρολόγοι τερατώδεις θεραπευταί· ἐπειδὴ ἐνεφανίζοντο
χωρισταὶ τινὲς ἐπὶ μεγαλοφυΐαι καὶ ἐκείνων τῶν θρησκειῶν ἀπρόσιτοι ἐν τῇ
θρησκείᾳ ἀναπτύσσουσαι ἀπὸ τῶν τρισκαιδεκαετῶν παιδίων καὶ ἀφίεσαν τὸν
ἀρχαῖον θρησκείαν ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων ἀνδρείων, τὴν μεγάλην ἐπιφάνειαν
τοῦ καὶ ἀποκαλυπτόντων· ἐπὶ τοῦ καρμεσαρμηκάς αὐτῶν τὸν τόν καὶ τοῖς ἐνδόξοις,
τῶν τριακοντεμένων ἐκείνων ἱερωφαντῶν τῶν ἐθνῶν. Ἐπιβεβαιοῦται ἡ
κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν καταστροφὴ τῆς θρησκείας καὶ ἀφίδη-
λεν ὁ Chateaubriand "ἀποκαταστήσαντα τὴν θρησκείαν ἐν ἐπιδείξῃ τοῦ
ποιητικοῦ ἐκείνου τὸ Παρίσιον διαφόρους μείζονας καὶ ἐπιφανείας." Ὁ Μελά

1 Ἔξοδ. VII, 11· πρβλ. Ἱερεμ. XXVII, 9. 2 Περὶ ἀστρων, ὑδάτων καὶ τόπων κεφ. 11. 3 βλ. Ἡρόδοτος, Tollenbieh der Aegypter κεφ. XXXI-XLII. προλ. σ. 10. 4 Ἡρόδοτος ἐν τῷ ἀνωτ. ἀναφερομένῳ ἀναφέρει καὶ τὸ Β' κεφ. τοῦ Μενελάου ἐπίσης καὶ ὁ Ἑρμόφαντος, γράφει· "ἀρχαῖος ὁ ἰδιώτης τοῦ θεοῦ λόγος γεννήσας ἄστρα τῶν μεγάλων ἡγεμόνων· οὐχ ὅτι μεταφύτευσε καὶ τοῖς μείζοσι συνεπελήφθησαν τὴν γέννησιν ἀστείοις, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιστρεψαν σύνθεσιν, ὅτιον ἔλεγε κόσμος καὶ ἀφορμὴ καὶ ἀφορμὴ τοῦ τοιούτου ἀπόλεμος γεγενήσεται." πρβλ. καὶ Φαβρικίου, Harles τομ. IV, σ. 159 5 Μαίνιγ ἐνθ' ἀνωτ. σ. 115 6 Ἐν τῷ catalogus codicum astrologorum graecorum V, III, σ. 110 ἐξ. ὑπάρχουσι ἀριθμητικοὶ ἥλιοι ἀστρολογικοὶ καὶ γράμματα καὶ πάσα πλανήτων πρβλ. "Τοῦ Διὸς ὁ ἐφεύρετος τίνα ἐκ τοιαύτης, καὶ ἀρχαίου Γαβρὴλ καὶ ἔτινας ἐφέλιμος ἀφ' ἑκάστου ἀδίκου πρώτου πόνους καὶ ἔτερος· χρόνον ὁ νόμος τοῦ ἀσθενοῦς μετὰ τοιούτου ἀφροβήτου καὶ χάρις ἀπὸ ἀνθρώπου" καὶ πάλιν ὁ Ἡλ. ἑρμηνεύει τὴν ἀσθένειαν τῶν ἀστέρων ἀπὸ τῶν γενεθλίων καὶ τῶν ἐρωτήσεων τῶν καὶ ὁ ὅλος τοῦ κόσμου [illegible]

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1936

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἔχομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον καιρόν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ***ἡ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις*** τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὁλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικήν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωήν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» σᾶς προσφέρει μὲ τῆς 24 σελίδες της μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ μοναδικὸν περιεχόμενόν της καὶ μὲ τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποὺ δὲν εἴχατε ὡς σήμερον.

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὁρισθῆ εἰς
τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευ
τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ„ ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένω
θὰ γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς
ρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας
"ΕΙΚΟΝΑ„ ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί,
πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τ
Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ„

ταρχικὸς ἐφεστὼς τῆς περὶ δεισιδαιμονίας διατριβῆς· δύο γὰρ τινὲ ἀπὸ δύο ἀντίθετα ρεύματα ἀποφάσεως ἢ πράξεως προέρχονται ἐκ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν ἀγνοίας: γενικῶς ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀπιστία εἰς τὴν ὑπάρξιν τῆς ἀνωτάτης φύσεως ἢ ἀφ' ἑτέρου ἡ δεισιδαιμονία παρεκβαίνει τοὺς κανόνας τῆς εὐσεβείας. Δι' ἀποτεινόμενος λέξεις φιλοσοφικαὶ, εἰς τὴν ἀναίρεσιν τῆς μονοθείας τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἀποφθέγματος προσκαλοῦν τοὺς πεπαιδευμένους, ἵνα ἀκούσωσι τὴν ἡδυπνοῦ αὐτῶν ἁρμονίαν· μολονότι οἱ τῆς διαστρέφουσι τὴν ἐκείνου ἀξίαν δι' ἀτόπων τῆς βαρβαρικῶν ὀνομάτων παραποιήσεως τὸ θεῖον τῆς φανερωθείσης πρὸς τὴν φύσιν παράδοτον τοῦ θεοῦ βίαν... ἐκεῖνο ἡ μονοθεΐα κοινὰ τὸν πλάσμα δὲν εὑρῆ δὴ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἡδονὴν τῆς παραπλήσιον τῶν ὄντων, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς ρύθμισιν τῆς ἁρμονίας τῶν παραχθέντων τῆς ψυχῆς ἐξ ἧς ἐλλείψει ἔνεκα ἀκολασίας τῆς πολλῶν πληγιστηριάσεων μόνον τῆς χαρᾶς τῆς ἁρμονία, τῆς πλανάζουσι τοὺς ἐξαγριούμενα τῆς δεισιδαιμονίας. Πρὸ πολλῶν δ' ἐπιστοῦσιν οἱ Χαλδαῖοι ἀστρολόγοι διὰ τὸ πανάρχαιον τῆς θρησκείας αὐτῶν τῆς ἀπ' αὐτῶν συνεχεῖς παραδόσεις τῆς προφητευόντων εἰς τοὺς σοφοὺς τῆς ἱστορίας τῶν Νεοπλατωνικῶν, τοῦτο ἀνεφώνησαν τὰ "Μεγαλόλογα τῶν ἀπὸ Ζωροάστρου θεόλογα."

Ταῦτα εἶναι μᾶλλον φιλοσοφικὰ ἀποφθέγματα, ὠνομάσθησαν δὲ μαγικὰ κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἐκείνου ἐποχῶν τῆς λέξεως μαγεία σημαινούσης πᾶσαν σοφίαν· εἰσὶν πραγματεύονται περὶ ψυχῆς θεῶν κτλ. τῆς περὶ πάσης ὑπάρξεως ἀκηρυγμένων τῆς δυσκόλου ἔκφρασιν τῶν ἐννοιῶν κατὰ τὸν ἴδιον. Ταῦτα ἐπεκτάθησαν τῆς πρὸς τὴν τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίαν τῆς ἔχουσαν πολλὰ τὰ Ἑβραϊκὰ Ζωροαστρείων τῆς Πλατωνικῶν ἀναμείξεις τῆς κεφαλαίωσις. Ἐξηγηταὶ τῶν τοιούτων λογίων παρὰ Βυζαντινοῖς, ὁ ἱστορῶν ὁ Ψελλὸς τῆς ὁ Πλήθων· ὅστις ἀρχεται οὕτω:

Λέγω σοι ψυχὴ ὅδε τῆς νῦν τάξει
σώματι δεσμεῖσα εἰδὶ τάξιν ἐφ' ἧς ἔρρυν,
πάθος ἀνασείσασα ἱερᾷ λόγῳ ἔργον ἐνώσας.

[1] Ὁ μὲν Πόρφυριος ἔγραψε Περὶ τῶν Χαλδαϊκῶν τῆς ἀληθοῦς θεολογίας τῆς ὁ Κεφφόρνος "Περὶ τῶν τῶν λογίων φιλοσοφίας." Cf. Wolff, Porphyrii de philosophia ex oraculis haurienda reliquiae, Berolini 1856. Περὶ Χαλδαϊκῶν ἀρχῶν ἀποφθεγμάτων, οὗ ὁ Πορφύριος ἐγένετο. Cl. Kroll, De oraculis Chaldaicis 1894. [2] Joh. Opsopoeus, Oracula magica Zoroastri cum scholiis Plethonis et Pselli graece et latine, Paris 1599. Τὰ αὐτὰ Escurial ἀρ. 134 φ. 133v-135r "Ἐξήγησις πλουσιωτέρα τῆς τοῦ αὐτοῦ λόγου Γεωργίου τοῦ Γεμιστοῦ."

(Brosl. phil. Abhandl. I, 1.)

✓ "Ἀναφορὰ τῶν ἐν τῇ ἱστορικῇ στρατολογίᾳ ἀναφερομένων πραγμάτων"

οὕτω τὴν πρὸς τοὺς ἀρχαίους θεοὺς πίστιν διασαλεύουσα καὶ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἠσθάνετο νέους ῥεύσεις, οὓς δὲν εἶχε προσβάλει ἡ ὀρθολογιστικὴ φιλοσοφία. Τότε παρουσιάσθησαν τὰ ψευδορφικὰ ἀγάλματα, τὴν παλαιγενῆ ἐξ αἰῶνος ἡλικίας ἔχοντα, ἐγκαταλειφθέντα δὲ εἰς τὰς ἀρχαίας ἀφανεστάτας σκοτιάς. Ἱερουργίαι μυστικισμοῦ ἀναδίδουσαι ἀνατολικοῦ, ἀντικαθιστῶν τὰς ἀφελεῖς τῶν παλαιῶν χρόνων, συνεπάγουσαι τὴν φανατικὸν τινὰ ἐνθουσιασμὸν ἀντὶ τῆς ζωηρᾶς ~~τῆς~~ εὐπνεύστου τῆς, τῆς ἀκαλινάστου εὐθυμίας τοῦ λαοῦ. Ὁ ὀρφισμὸς κατάσυνθετον πλέον δι' ἐφευρέσεων θεάτων καὶ ἐπιλοιποῦ ἱερατείου κατέστησε κοινοὺς τοὺς καθαρμοὺς, τὰς τελετὰς, τοὺς ἐξορκισμοὺς καὶ τοὺς ἐξαγνισμούς. Οἱ ὀρφικοὶ τελεσταὶ καὶ ἀνθρωποι ἀληθεῖς μάγοι, μάντεις καὶ χρησμολόγοι πωλοῦντες τὰ τε μυστήρια καὶ τὰ φάρμακα[1]. Τὰ τελετικὰ μυστήρια ἔλαβον τὸν χαρακτῆρα ἀληθοῦς γοητείας. Ὀρφικοὺς μαγικοὺς ὕμνους διέσωσεν ὁ Ἰωάβλιχος[2] καὶ ἐν διαφόροις κειμένοις ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ Parthey[3] καὶ Wessely[4] καὶ παρεβλήθησαν πρὸς τοὺς γνωστοὺς ὕμνους ὑπὸ Dilthey[5] καὶ Kern[6]. Ὁ ὀρφεὺς βεβαίως εἶχε παλαιγενῆ καταγωγήν. Τρεῖς σοφοὶ ἰατροὶ καὶ μάντεις ἐκ Θρᾴκης ὁ Ὀρφεὺς, ὁ Μουσαῖος καὶ ὁ Μελάμπους ἦλθον εἰς Ἑλλάδα μετὰ Δαναοῦ. Ἐφαρμόσαντες δὲ τοὺς νόμους διὰ τελετουργικῆς καθαρσεῖς διαβόητος, γράφει δὲ ὁ Παυσανίας: "Ὁ δὲ Ὀρφεὺς ἐμοὶ δοκεῖν... εὑρεταὶ τελετῶν ἐστιν καὶ ἔργων ἀνοσίων καθαρσεῖς, νόσων τε ἰάματα καὶ προσῳδῶν μεμνημένα θείων".[7] Ὁ δὲ Μουσαῖος, ὢν υἱὸς αὐτοῦ καὶ ἐδίδαξε κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους

ἐξαγνισμοὺς τε νόσων καὶ χρησμούς,[8]

καὶ ἔπλασε τὰς "Τελετάς"[9]. Οἱ δὲ ὀρφικοὶ τὰ φαρμακα ἀνέγραφον εἰς ὀστέον ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου, ὡς γράφει ὁ Εὐριπίδης:

χρέοσσον οὐδὲ ἀνόγματα

[1] Πλατ. Φαιδ. 81, 250 πρβλ. καὶ Lobeck, Aglaophamus I 695 ἑξ. [2] Ἀλγ. κατὰ πολλὰ αἰρέσεων Δ'. Τούτων τὸ χειρόγραφον ἀφῆσε ἀνεκδότον ὁ Wilamowitz Index lectionum Gotting. 1887 σ. 9 ἑξ. [3] ἐν Abhandl. der Berliner Akademie 1865 σ. 104 ἑξ. [4] ἐν Abhandl. der österreich. Akad. 1888 τόμ. 36. [5] ἐν Rhein. Museum τόμ. 27, σ. 375-419. [6] Beiträge zur griech. Exzerptenlit. σ. 46 ἑξ. [7] Θ, 30, 4. [8] Καταρακ. 1033. [9] ~~Παυσ. 405 (Θ. 37 Σχολ. εἰς Ἑκάβην 1267)~~ [1] Βλ. Eug. Abel Orphica, accedunt Procli hymni, hymni magici, hymnus in Isin, aliaque [illegible] Lipsiae 1885

εὗρον, οὐδ' τι φάρμακον
θρήσκας ἐν σανίσιν, τὰς
Ὀρφεὺς καὶ γράψει
μῆρες, οὐδ' ὅσα φυλλὰς ἀποκλημιάδας ἔδωκε
φάρμακα πολυσόνης ἀντιμῶν βροτοῖσιν.*

Βαθμηδὸν συνεβιβάσθησαν αὐθαιρέτως ὅσας αἱ ἀπομνημονεύματα τῆς ἀνατολικῆς δεισιδαιμονίας, τῆς ἱερατικῆς συνδυασμὸς τῆς αὐτοκράτειρας θρησκευτικοδεισιδαιμονίας διαφόρου χρονολογίας καὶ καταγωγῆς ἐπὶ τῆς τῶν ἄστρων ἐπιρροῆς μετὰ τῆς συνδέσεως πρὸς φυλακτικὰ, τῆς ἐπικλήσεως πνευμάτων, τῆς μεταμορφώσεως τῶν ὄντων καὶ τῆς ἐκ ἐνεργείας βοτανῶν τινῶν καὶ ἰατρικῶν συνταγῶν. καὶ ταῦτα πάντα ὠνομάσθησαν μαγεία[1]. Ὀνόματα δίνει δεσπότων, λέξεις Ἀσσυριακαί, Περσικαί, φρυγικαί, αἰγυπτιακαί, ἑλληνικαί, γλώσσαι καὶ τὰς συνταγμένας καὶ μεταμορφωμένας ὑπὸ τοῦ σώματος ἀνθρώπων προφέρουσιν αὐτὰς χωρὶς νὰ καταλαμβάνωσι, ἐρμηνεύονται οὐδὲν ἀνεμίξ μετὰ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τελουμένων ἱερατικῶν μυστηρίων τῶν χθονίων καὶ ὑποχθονίων θεοτήτων.[2]

Διὰ πλείονων χειρογράφων παρεδόθη ἡμῖν ἀνώνυμον μαγικὸν ἀναλογικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον "Κυρανίδες" καὶ τὴν ἑρμῆν τοῦ Ἑρμοῦ μέγιστον ἀποδιδόμενον ὡς λέγεται ἐν τῷ προοιμίῳ "θεοῦ δῶρον μέγιστον ἀγγέλου τοῦτο ἑρμῆς ὁ γραμματόφωνος ἐν ἀνθρώποις σῶσον θεωτικὸν μυστικὸν (ἴδιον) βιβλίον τόδε".[3] Τὰ βιβλία ἦσαν ἐν ὅλῳ 4 διὰ τὰς μαγικὰς ἰδιότητας τῶν βοτανῶν καὶ ἀρωμάτων καὶ ἠχδόνων (τὰ τρία τελευταῖα ἔμενον ἀχρεῖα πρὸς τὸν φυσιολόγον). Τούτων σωζόμενα καὶ ὑπὸ μορφὴ τῶν βοτανῶν τινὰ ἐκλαϊκευμένων.[4] Βεβαίως ἐγράφη κατὰ τὰ αὐτοπυρικὰ πρότυπα καὶ ἀπὸ τὸν Θεμιστόκλεα ἐν ὀλίγοις ἐν τῇ χρήσει τοῦ δευτέρου βιβλίου: "Ἡ Κυρανίς δευτέρα βίβλος ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχαίας Θεμιστόκλεος οὖσα, ὅπου μὲν καὶ κόνται ποτερινοῦ θεοῦ διαφέρει τοῦ κόσμου ἢ τὰ χαρακτῆρα γράμματα ταῦτα, ὅσα ἀρὴν ἐκφέρεις [ἑρμῆς] ὡς μέλλοντα ποιεῖν ἐπιτάξεις ἐν δυνάμει λίθοις, οὐ τοῦτος καὶ φυτὰ μετὰ ἐκ βοτανῶν ἐκλεκτὰ καὶ καὶ τὰ ἀπρέπεια συμφέρουσι δυνάμιν δυνάμει ἐν τῷ πάσῃ. Αὕτη ἡ βίβλος ἐγράφη κατὰ λίθων κδ' καὶ φυτῶν κδ' καὶ ἠχδόνων κδ' καὶ βοτανῶν κδ'. Τούτων ἐκείνη δυνάμει συμφέρουσα μυστικῶν ταῖς λοιπαῖς δυνάμεσιν ὅσαν τὸ δυνατὸν σώμα

* Ἀλκηστις 965 βλ. καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. 1261.

[1] Ὁ Πλίνιος ἐν τῇ Historia naturale ἀναφέρει μέγαν ἀριθμὸν τοιούτων συγγραμμάτων ἐπὶ τὸ πλεῖστον χιμαιρικῶν ἀε. καὶ ἐξέλεγχει (βλ. XXIV, 102. XXVIII, 25. XXIX, 26 ἑ.) καὶ παρ' ἄλλοις συγγραφεῖσι ὑπομνήματα συγγραφεῖς τοιούτοι (πρβλ. Cato, De re rustica 160. Ἀλεξ. Τραλλ. IX, 4, σ. 538. Λουκιανὸς, φιλόσοφος ἢ. [2] Μαυρ. ἐνδύνων. σ. 5 φαβρίκιος. — Harles I, σ. 70 ἐν τοῦ Προοιμίου τοῦ Ἡσιόδου. [illegible] ἐλληνικοῦ πρωτοτύπου δίδουσαν ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ὁ Ὀλυμπιόδωρος καὶ ἐλέγχει τὴν ὁ Ἰωάν. Μαλάλας (ἔκδοσις τοῦ φαβρ. Cramer σ. 69 ἑξ.) καὶ τὰ τοῦ Ty-Wissowa Realencycl. τομ. 29, 1924, σ. 127-34 ἀπόδεις βιβλιογραφίας). Εἰς τινα σπουδαῖα ἀποδίδοται τῆς τοῦ ἱγνωστοκρατίας, καὶ τὴν ἄλλα εἴδη: "Βίβλος κοσμικὴ φυσικὴ σωματικὴ καὶ διανοητικὴ σύνταγμα Κυρανοῦ βασιλέως Κυρανῶν" [illegible] [4] Ἐθνικοσιτάδη υἱοῦ Σάδα, Tractatus de septem herbis septem planetis attributis ἐν Monumenta de l'histoire grecque. τομ. VIII, σ. LXIII καὶ σπουδαιοτάτη καὶ ἐξαιρετικὴ ὑπὸ Th. Hayet ἐν Philologus 1887 τομ. 46, σ. 324 ἑ.

παρηγορήσαντες ὑμᾶς εἰς τὸν αἰῶνα ἀπολαύσομεν".[1] Κατὰ ταῦτα οὐδενὸς μέλλει νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἐκ τῆς διασωθείσης λατινικῆς μεταφράσεως ἢν ἀσκεῖται τῆς μαγικῆς σκέψεως ἐκ τοῦ κατὰ σημασίαν τὴν ἀπωλέσθεισαν ἐπιγραφόντων λίθου φοτεῖ κτλ. εὑρίσκεται ἡ ἑξῆς: "Λίθος δὲ ἐκλεοῦ ἐκείνου κεκλασμένος καὶ διδόμενος ἐν βροτῷ (γρ. βρωτῷ) ἢ ποσῷ μεγίστην ἔπαυσεν ἀσθένειαν μάλιστα τῶν μὴ δυναμένων συνοικεῖν μετὰ ψυχὴν ἀπὸ ψυχῆς κτίσεων" 34, 19. Οἱ μάγοι ἄντως εἶχον ἀναπαράγει σχέσεις τινὰς τοιαύτας μεταξὺ τῶν ὄντων ἀπερ παρὰ ταῖς λοιπαῖς ἀδεωρεῖτο μυστήρια – καὶ τοῦτο ἀναστόσει ὁ Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς: "τὰ δὲ

Ἡ μετάφρασις λατ. μεταφράσεως ἐπιγράφεται ὧδε:
Moderante auxilio redemptoris supremi, Kirani Kiranides, et ad eas Rhyakini coronides etc. τόμος εἷς εἰς 8ον ἄνευ σημειώσεως τόπου καὶ χρόνου. (Μετὰ τὴν τοῦ ἐκδότου εἰσαγωγὴν ἀκολουθεῖ ὁ τίτλος):

Liber physico-medicus Kiranidum Kirani i.e. regis Persarum, vere aureus geneusve etc. (τελειώνει τὸ βιβλίον 1638). Ἐκδότης καὶ σχολιαστὴς εἶναι ὁ ἐκ Λειψίας παιδαγωγὸς ἀνδρέας Bachmann ἐπιγραφόμενος κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τὸ ὄνομα εἰς Rivinus καὶ ἐξελληνίσας εἰς Rhyakinus, τὰ δὲ σχόλια αὐτοῦ εἶναι λίαν ἐλαττωματικά. Ἑτέρα ἔκδοσις:

Mysteria physico-medica etc. Francofurtii 1681. Βελτίων ἐπιμελείας ἐκδοσις ἐγένετο ὑπὸ J. Just. Erythropilus, ἐξ ἧς ἐλείπετο ὅλη ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Rhyakinus, ἣν κατὰ τὸν Meyer συνέταξεν υἱὸς τοῦ Raimundus Talmensis ἢ Lullus (1235-1315), ὅστις ἦν ἀλχημιστὴς μεγίστος καὶ μάγος τοῦ μεσαίωνος, ὅστις κατέσχεν ἀσεβανότητα εἶναι καὶ ὁ μεταφραστής.[4] Περὶ τοῦ ἀρχετύ

[1] Πορφ. φαβρ. I, 70. [2] Ἐνταῦθα παρατηρεῖ τις τὴν ἀσυνοχίαν τοῦ μάγου ὁρίσας οὐχὶ ἀπλῶς τὸν λίθον, ἀλλὰ "κεκλασμένον" "ἐκείνου", καὶ ἰδοὺ νὰ τοῦ τὸν λίθον; ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ποῦ τοῦ τὸν αὐτόν; ἐν γένει πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁρίζουσι τὰ γράμματα δυσεύρετα καὶ τρόπους δυσεφαρμόστους ἐνταῦθα ἡ ἀσυνοχὴ τοῦ μάγου. [3] Ἀστρικῶν ἀπορημάτων καὶ φυσικῶν προβλημάτων τὸ Α' τοῦ Ἰδελέρ, Physici et medici graeci min. minores I, σ. 4. [4] Geschichte der Botanik γερμ. Koenigsberg 1855, σ. 349-50. Κατὰ τὸν Christ (ἱστορ. τῶν ἑλλ. λογοτεχν. μετάφρ. Πολίτου Β' σ. 696 δύο λατινικαὶ διασκευαὶ ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα!

[illegible] ἀναγράφει ἀλ ἐν [illegible] ἐξετάζει [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] καὶ μόνῃ ἔλεγεν ὅτι [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ἀλλ' ἐν ἀραβικῇ. Ἀρχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ μυθαρίου τοῦ ἔνομα [illegible]
[illegible] ἔδει φέρειν τὸν βασιλέα γράφειν τὴν ἑλληνικὴν. Ὅθεν ἡ κορυφαία
δὲ τὴν βασιλέως ὀνόματα καὶ [illegible], ἡ κατὰ τὸ ἑλληνικὸν ἀναφ-
ρόμενον διάταξις καὶ ὀνόματα [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
γράφει, ἂν ὁ αὐτοκράτωρ εἶχεν [illegible] [illegible]. Οἱ χρόνοι συγγραφῆς
θεωρεῖται ὁ 425–450 μ.Χ.[2], ἐὰν δὲ συγγραφεὺς ἦν γνώστης τῶν
ἀλχημιστῶν, ὅσοι φαίνεται ἔζων τὸν ὕστερον βυζαντινὸν χρόνον.
Τὸ ἐν Νανιανῷ κώδικι σ. 450 βιβλίον ἀπὸ Συρίας θρακικοῦ καὶ [illegible]
τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ ἀρχοντικοῦ μετενεχθὲν εἰς Βαβυλῶνας, ἔπειτα
εἰς τὰς Κυρανίδας, ὅπου μάλιστα εἶναι αὐτὸς ὁ ἀρχοντικός[3]

* Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦτον ἔκκειται τὰ βιβλία ὀνομαστὶ καὶ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ σημεῖα τοῦ ἀραβικοῦ καὶ ἔκκειται στοιχεῖα ἀμφιβόλου ἔνεκα τοῦ, ἔν τινι, εἰς ἰχθὺς καὶ εἰς λίθος μετὰ κυριολεκτικῶς σχέσεως καὶ ἀνωφερῆ πολλοὺς καὶ ἀνθρώπους. 1 Βλ. Meyer ἔνθ' ἀνωτ. σ. 353-4. 2 αὐτόθ. 354. 3 αὐτόθ. σ. 356-7.

Ἀλλ' οἱ φιλόσοφοι οὔτε Στωϊκοὶ οὔτε Νεοπλατωνικοὶ οἱ τὴν εἱμαρμένην ὑποβιβάζοντες δὲ ἐμένοντο ἀνυποπρόσδοτοι τῆς λύσεως τῆς ἀστρολογίας. Οἱ ὑπὸ τὸν ἀπὸ τοῦ Ποσειδωνίου ἠσχολοῦντο περὶ τὰ ζητήματα διαστρονομίας καὶ οὐρανογνωσίας, ἐνηθυμιζόντο[1] δὲ οἱ ἕτεροι περὶ τὴν δαιμονολογίαν, τῆς ἕνεκα ἠσπάζοντο πολλὰς τερατολογίας τῶν ἀνατολικῶν. Ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων παρέλαβον τὴν ἀστρολογίαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐπεδόθησαν εἰς αὐτὴν ἀφ' ὅτου μάλιστα ἐγνώρισαν τὴν Ἀνατολήν, ὡς μανθάνομεν ἐκ τοῦ διδακτικοῦ βιβλίου Astronomiconἢ Manilion (ἐκυκλόφορεν κατ' Ἑβραῖον) καὶ τῶν ἑπτὰ βιβλίων De mathesecos τοῦ Γουλίου Φιρμικίνου Ματέρνου[2] Θεωρούντες δὲ οὗς κατ' ἐξοχὴν "μαθηματικοὺς" οἱ Ῥωμαῖοι τῆς ἀστρολογίας ἐπεσκόπουν τοὺς περὶ αὐτὴν ἀσχολουμένους mathematici, chaldaei, babylonii genethliaci καὶ planetarii[3]. Περὶ τῆς εἰσόδου τερατείας καὶ ἀστρολογίας ἐν Ῥώμῃ, ὑφ' ἣν ἐπορεύθη πλέον ἢ ἐν Ἑλλάδι ἡ ἑλληνικὴ θρησκεία, φαίνονται αἱ ἀναλαβοῦσαι ἀφορμὴν καὶ αὐταὶ φιλόσοφοι καὶ στρατηγοί[3]. Περιώνυμον εἶναι κατὰ τὴν τοῦ συγγραφέως τοῦ Ἄραβος ἀστρονόμου Albumasar (IX αἰών) De magnis conjunctionibus annorum revolutionibus ac eorum perfectionibus καὶ τὸ τοῦ Aben Ragel, De judiciis astrorum. Ἐπὶ τῶν Μεδίκων ὁ Μιχαὴλ Nostradamus συνέγραψεν ἀστρολογίαν καὶ ἐξήνεγκε πλῆθος προφητειῶν (1563).

[2] Ὁ αὐτὸς ὁ Φιρμικὸς ἐκ καταγωγῆς! Τὰ τοῦ βιβλίου τοῦ ἀνατολικοῦ, καὶ φρόντα δεικνύουσιν ἐπαμφοτερίζοντα Χαλδαϊκὰ καὶ ἑλληνικὰ πλέον.

[4] Ὁ Μαρσίλιος Ficinus ἐν τῷ περὶ βραχυβιότητος τῆς ζωῆς πραγματείᾳ αὐτοῦ (XV αἰ.) συνίστα πάντα ἀνθρώπον νὰ συμβουλεύηται κατὰ πᾶσαν ἐνέργειαν ἀστρολόγον, ἵνα γνώσκῃ τίνας κινδύνους ἔμελλε νὰ διέλθῃ κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτοῦ διάστημα, πρὸ πάντων δὲ νὰ χρησιμοποιῇ καὶ κατάλληλος τοῖς ἰατρικοῖς τῶν βασιλέων, τῶν γραμμάτων, τῆς σμύρνης καὶ τῶν λιβάνων. Ὁ Densa ἐν ἔτει 1720 ἀφίερωσεν εἰς τὸ συμβούλιον τῆς Λειψίας βιβλίον εἰσαγωγικὸν De protrepticis de vita libellus, ἐν ᾧ συνίστα εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ ὡς ὁδηγοὺς νὰ μιμῶνται τοὺς εὐνοίᾳ καὶ δυνάμει πρὸς αὐτοὺς διακειμένους ἀστρομόρφους καὶ νὰ προφυλάσσωνται ἀνὰ πᾶσαν ἐνέργειαν, καθ' ὃν χρόνον βασιλεύει ὁ Κρόνος, πλανήτης λίαν κακοποιός. Ὁλόκληρος ἐπιστήμη ἢ μᾶλλον τέχνη λιὰν ἐξεζητημένη καὶ ἐμπειρία κατεβάλλετο, ἵνα ἐνδείξῃ τινὰς καὶ ἀστροσυμβόλοις φαινόμενα ἐφαρμόζωσιν οἱ περὶ τοιαύτας ἀσχολούμενοι μαγγανείας ἐπὶ τῆς τύχης καὶ ἐκπαιδεύσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὁρθῶς ἀποφαίνετο ὁ σοφὸς Ὠριγένης: "Ἀφεὶς δ' ὅτι καὶ ὁδὲ τὸν ὀχηματισμὸς τῶν ἀστέρων ποιητικὸς νομίζοιτο τῶνδε τινων τῶν γινομένων περὶ τὸν ἄνθρωπον... οὐκ ἂν σύμφωνον, φέρε εἰπεῖν, γενόμενος ὀχηματισμὸς περὶ τὸν

[1] Bl. Maury, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 86 ἑξ. La magie dans l'école néoplatonicienne. [2] Ἰδ. σ. 70 ἑξ. La magie à Rome et l'empire romain. [3] Ἰδε καὶ F. Cumont, Astrology and religion among the Greeks and Romans, New York 1912. [4] De triplici vita liber, de voluptate, de sole et lumine, de magis Venetiis Aldus 1516 ἐν τῷ Jamblichus. [5] Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀστρολογίας, ἡ ποίαν σχέσιν ἔχει ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἀστέρα ὑφ' ὃν γεννᾶται (κ.λ. Πλουτάρχου εἰδικὸν κεφ. περὶ Μαρκέλλου 36-41 (ἀποσπ. λόγοι Πλουτάρχου ἐκδόσεως ὑπὸ Α. Πεμπλίδου σ. 64).

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1936

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ ἔχομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον καιρόν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ***ἡ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις*** τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὁλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικήν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωήν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» σᾶς προσφέρει μὲ τῆς 24 σελίδες της μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ μοναδικὸν περιεχόμενόν της καὶ μὲ τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ δὲν εἴχατε ὡς σήμερον.

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὁρισθῆ εἰς δρχ. 3, θὰ κυκλοφορῇ δὲ μέσῳ τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευκόλυνσιν ὅμως τῶν ἀναγνωστῶν τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ„ ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὡρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς δρχ. 130 ἐτησίως.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν "ΕΙΚΟΝΑ„ ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς

δόκιμαι νοεῖσθαι κατοικίσκεται καὶ παραλληλότητα περὶ ἕτερον ἢ περὶ ἑτέρους· πᾶν γὰρ τὸ ποιοῦν πρεσβύτερον τοῦ πασχοντικοῦ... Ὅσον δὲ ἐπὶ τοῖς μεταλήμμασι καὶ τοιαῦτα ἐπαγγελλομένων πρεσβύτερα τοῦ σχηματικοῦ φιλοσόφου περὶ τοῖς ἀνθρώποις" καὶ περιγράφει τὸν τρόπον τῆς προμαντείας· "ἐπαγγέλλεται γὰρ τόνδε τινὰ τρόπον τῶν ὥραν λαβόντας τῶνδε τοῦ ἀνδρώπου κατὰ ἁρμβαίνειν ἑκάστοις τῶν ἀπαντωμένων κατὰ κάθετον τῶνδε τῆς μοίρας, τοῦ ζωδίου, ἢ τῶν ἐν αὐτῇ λεπτῶν καὶ ποῖος ἀστὴρ ζωδιακοῦ κατεῖ τοῦ ἀνατολικοῦ ἐπεχόμενος ἢ ὁποῖος τὰ κατὰ τοῦ δεκανικοῦ καὶ τῆς κατεῖ τοῦ μεσουρανήματος, καὶ τῆς κατὰ τοῦ ἀντιμεσουρανήματος· καὶ ἐπὶ δῶσι τοῖς ἑκατέρᾳ, οὓς περὶ ὄνομα ἑκάστοτε ἐπεχόμενα κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τοῦ δεῖνος γενέσεως ἐπεχομένου, ὁποῖοι τοῖς χρόνοις ἐπὶ ἐπιστέγοντος τοῦ περὶ οὗ ποιοῦσιν, οὐ μόνον τὰ μέλλοντα ἐξετάζουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ παραλληλότητα καὶ τὰ πρὸ τοῦ γενέσεως καὶ σωφρᾶς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, μεγαλυνόμενα, περὶ παντὸς ποιοῦσιν ἢν τυγχάνει πλούσιος ἢ πένης, ὁλόκληρος, ἰδιώτης ἢ ἀσθενιζόμενος, τί ἦδος βελτίων ἢ χείρων" καὶ ταῦτα λέγων ἐπιτίθεται ὁ δεινὸς ἀπολογίαν κατὰ ἰδιωμάτα τῶν φληναφημάτων πιστεύοντων.[2] Ἀλλ' ἡ πλεονάζουσα ἀβέλεια παρ' ἅπασι τοῖς τῶν σοφῶν ἐλέγχοις ἐπίστευεν καὶ ἐκεῖνα· καὶ τοὺς μὲν ἐπιφανεστέρους, ἀλαὶ ἐν ἀγαθοῖς ἐδώλοις ὑποδεμορφᾶς ἀσχᾶς καὶ ὡραίας, ἐδεήθησαν τῶν πλάσματα τῶν ποιητῶν, ἐφεύρεσιν τῶν ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐκείνων ὅσοι ἀποκαλοῦσιν ἑαυτοὺς διὰ φανταστικῶν ἐπιδεχθῶν, μορφῶν ἀσχημῶν καὶ παραδόξων δεῦ ἠδύνατο νὰ διαμορφώθησιν τὴν ὑπαρξιν, εἰκὼν ἐφοβεῖτο αὐτῶν· ἀλλ' αἱ ξεναὶ αὗται δεῖσιν ἐν ποδίῳ δεῦ ἐπεκτήθησαν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ ἐπεκαλοῦν. Πο οἱ Ἕλληνες τὴν βοήθειαν αὐτῶν, εὗρεν ἐμόνον διὰ μαγικῶν καὶ μαντικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἐπολιτογράφησαν ὅμως αὐτὰς καὶ ἀστέρας, ὀνομάσιας μετὰ ξένου οὐρανοῦ· καὶ γὰρ διὰ νὰ ἐπιπρεάζωσι διαρκῶς τοὺς ἀνθρώπους· ἐν μέσῳ τὰ θέλη τῶν σοφῶν, οἱ μὲν ἐδωροῦντο καὶ ὀνειροκρίτοι τῶν ἐπόχων ἐκείνων, οἱ δὲ ἔφθανον αὐτοί· οἱ κακοὶ ἄνθρωποι συνεβουλεύοντο τοὺς ἀστρολόγους καὶ ἐφοβοῦντο τοὺς μάγους, τὰ δὲ κατ' ἐκείνου γραφόμενα ἀληθῆ ἐπιστεύετο. Ἐξέχος ὁ θρυλλούμενος κατὰ κυρᾶ αὐτοῦ, ὡς "ποιμένα μὲν ἐπιπρεάζοντας τὸν βίον μεγάλων δὲ ἀρετῶν ἐνεκχίζοντας ἀναπαυμένων, μηδὲν δὲ ἐπιβλαβοῦντας κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ἐνεργεῖν"[3]. Ἀλλ' ἄσκεπτον καὶ ἀπροσδιόριστος ἦν οὐδεμία ἀφεγγεῖας ὑπάρχει περὶ τῶν μελλόντων εἰς ἀνθρώπους κατεφυγμένη ἐμπιστοσύνη τοῦ.

[1] Εἰς τὴν ἔκδοσιν, Migne Patrologia gr. τ. 21 σελ. 696 καὶ 724. [2] Μαρκ. Φραγκίου-Ναυλέου, τομ. IV, σ. 167. [3] Μακρυγ. ἐκδ. ἀνάλ. σ. 68 καὶ ἀναφέρει τοὺς κατὰ τὴν ἀστρολογίαν γράψαντας Πλίνιον τὸν πρεσβύτερον, Μάνεθω καὶ Ἔννιον καὶ τὰ τῆς ἱστορίας τῶν Χαλδαίων τὸν Βηρωσσὸν καὶ Σκύλακα. Ἀδὲ κατὰ τὸν Α' μ.Χ. αἰῶνα φιλόσοφος φραβικὸς ἀπηνίδη τὴν ἀστρολογίαν καὶ ἀστρολόγιον καὶ τὴν ἀκαταρχαίαν αὐτῆς ἐπεκτίν. Βλ. ἐν Catal. cod. astrol. gr. V, Bruxelles 1904 σ. 85-105 De astronomia antiqua latinorum ... ex Albaldi Magni (1205-80) Speculo astronomiae

Ὁ Χριστιανισμὸς ἀντιτάχθη ἐρρωμένως κατὰ τῆς ἀστρολογίας· ἀλλ' αὐτὴν εἶχε τὰς βάσεις ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ (πβλ. ἀριθ. κδ' 17: "ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακὼβ καὶ ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραήλ") [1]. Ἡ ἀστρολογία διαμανίζει τὴν κοσμοθεωρίαν καὶ συνιστᾷ τὴν εἰμαρμένην, διότι ὑφίσταται τοὺς κανόνας ἀσαλεύτου καὶ ἀναλλοιώτου τάξεως, τὸ ἀμετάβλητον τῆς μαθηματικῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀστρονομίας εἰς τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὴν ἀστρονομίαν ἡ τοῖς ἁγίοις αὐτοῖς συγκεχώρηται, λέγει Μιχαὴλ ὁ Ψελλός, ἡ δὲ ἀστρολογία, τουτέστιν ἡ ἐκεῖθεν ἐρρωμένως... οὐδαμοῦ τοῖς καλῶν ἐνδέχεται, ἄτε τοὺς ἀθλιωτέρους μᾶλλον ἀποπλανήσασα, γένεσιν τε καὶ εἱμαρμένην προσέχειν καταναγκάσασα" [2]. Ὁ Ὠριγένης μαρτυρεῖ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν ἐξηκολούθουν πιστεύοντες τὴν ἀξίαν ταύτην: "Περὶ τοῦ μὴ σημεῖα γεγονέναι τοῖς φιλοσόφοις οὐκ ἄλλως ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄστρων τεταγμένας τῶν σφόδρα ἀναγκαιοτάτων τοῖς διαλέγειν, οὐμενοῦν πολλῶν ἐθνῶν τῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀλλοτρίων σφαλόμενον εἰς τὸν περὶ τῆς εἱμαρμένης τόπον τῇ λῶπιν κινεῖν ἀστέρων ἐπιπλοκῇ πρὸς τοὺς ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ αὐτοῖς νομιζομένοις συμβαίνειν τῷ ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων τάχει δὲ καὶ ἄλλων ζώων· ἀλλὰ γὰρ καὶ πολλῶν τῶν φιλοσοφούντων ὑπολαμβανομένων περιεσωμένων, μὴ ἄρα ἀναγκαῖα τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα καὶ ἀμήχανον ἄλλως γενέσθαι, ἢ ὡς οἱ ἀστέρες κατὰ τοὺς διαφόρους σχηματισμοὺς ἐπιτέλουσιν." [3] Οἱ ἀστρολόγοι καὶ ἀνεταστόμενοι κατὰ τὴν θείαν πρόνοιαν καὶ τὰ κτίσματα θεοσεβοῦντα ἀνῆρουν τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἔννοιαν ἀνομάσθησαν δὲ οὗτοι καὶ εἴδοσαν "μαθηματικοί". Καὶ κατὰ μὲν τὸν ἱστορικὸν τῆς ἐκκλησίας Μελέτιον: "μαθηματικοί μὲν εἰσιν οἱ νομίζοντες, ὅτι ὑπὸ τῶν οὐρανίων σωμάτων τὸ σύμπαν κυβερνᾶται καὶ ὅτι ὁ καθ' ἡμᾶς κόσμος ὅδε διεξάγεται κατὰ τὴν ἐκείνων φοράν"... ἀστρολόγοι δὲ οἱ τὴν ἐργεῖα δυναμένην μαντεύόμενοι ἐκ τῶν ἄστρων καὶ τοιούτοι ποιοῦντες." [4] Καὶ ἐκφραστικώτερον "μαθηματικοὶ καὶ ἀστρολόγοι οἱ τὴν τῶν

[1] Βλ. A. Jeremias: The Old Testament in the light of the ancient East. (μετάφρ. ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ C.H.W. Johns) 1911 τὰ τρία πρῶτα κεφάλαια.
[2] Εἰς τὰς ἀποριάς τῆς θείας Γραφῆς σ. 468, 5. 470, 7. ἔκδ. Σ. Εὐθυμιάδου, Ἀθῆναι 1909, Α' τόμ. [3] Εἰς τὴν Γένεσιν Migne τομ. ΙΒ' σ. 49D. [4] Τομ. Α' ἐκκλ. ἱστορίας ἐκδ. Ἐνδυβούλου, Κλαούζη 1883, σ. 24

χην ἡ ἐξαρμένων ἡ γενεθλιολογίαν ἡ τοιούτων ἐπιμάτων ἔχει φω-
νοῦντες κατὰ τοὺς τῆς πλάνης λήρους, οἱ τὸν μὲν ἐξ ἡμέρας φασὶ γε-
νηθῆναι πονηρόν, τὸν δ' αὖ ἐξ ἀστέρα ἀγαθόν"[1].

Κατὰ τοῦ ἴδιου σκόπου τῶν χριστιανῶν συγγραφέων ἀπέλαβεν πολλοὶ τῶν ἀσκου-
τῶν τῆς ἀστρολογίας· τὴν ἀνεφάνισιν αὐτῆς ἡ τάσις συμβεβαιοῖ ὅτος τὴν οὐσίαν
τοῦ χριστιανισμοῦ· οὕτω ὁ Χ. Στέφανος ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ Περὶ τῆς μαθηματικῆς τέχνης[2] προγράφεται τὰ ἑξῆς κεφάλαια: "Περὶ τοῦ ὅτι ἁμαρτάνει ὁ τὰς τῶν μὴ προσδεχομένων (153) – Περὶ τοῦ ὅτι ἀσεβῆ τὴν μαθηματικὴν τέχνην (154) – Περὶ τοῦ ὅτι οὐκ αὐτεξούσια οἱ ἀστέρες ἐνεργοῦσιν, ἀλλ' ἀνάγκῃ τοῦ δημιουργοῦ ἐνεργοῦσιν" 155.

Ἐφωμολογούμενον ἐνεφανίζεται τῆς ἀστρολογίας ὁ "ἀνώνυμος χριστιανὸς συγγρα-
φεὺς τοῦ διαλόγου "Ἑρμείας ἢ περὶ ἀστρολογίας" κατὰ τὸ ἔτος τοῦ ἔτους[3]
Περιέχει οὗτος δύο βιβλία ἡ ἐν μέσῳ ἀναφέρει ἡ συγγραφὴ τὰ δίδαξε τὸν μαθητὴ
αὐτοῦ Ἑρμίππον τὰ δόγματα τῆς εἰδωλικῆς ἡ ὅτι ταῦτα οὐκ ἀλλοτρία τῇ χριστιανῇ
τῇ διδασκαλίᾳ, ἀλλὰ ἄμφω ἡ αὐτὴ τῆς τοῦ ὄντως καὶ ἀνθρωπίνου εἶναι ἄμφω ἀρετῆς
"ἐστὶ δὲ τοῖς νεῦρα μὴ ἔχουσι ... ἀλλὰ σωματικῷ βάρει ἡ φύσις πλήττει· ἐπὶ ἐπιφανείας μόνον ἡ
ἡ σοφία δόξας ἡ φαντασίας καὶ ὅτου οὖν ἐγκείμεθα τὴν ἀνάγκην φύσεως κατὰ τὸν βίον οὐ τὴν
φασὶ πλεῖστα ἐπιστήμαν, ὅσον ἃ δίδασκε τὴν σαρκὸς καὶ πάλιν ἀπόκρυφα αὐτοῖς βλέπειν οὐ δύνανται, ἀλλ'
μανθάνειν δι' αὐτῶν ἔχομεν ... μίμησιν δὲ ἡ χριστιανὴ τὸ περὶ τὴν τοῦ ἀστέρος χορείαν ἐ ... τοῦ
τοῦτο τεχνικῶς ἐδιδάχθη ἀπὸ, ἅμα μὲν τὰ κρὸς τὴν ... ἡμῶν ἡ τὴν κατ ...
ν καὶ αὐτῶν ἐκκεντρουμένος, ἅμα δὲ ἡ ἐν γεγονόσιν ἡ ἐπόμενα ἐνεφανὲ ἐλεγχος ἐν μέσῳ
(Α, ΙΙ 14) ἀλλὰ τῇ αὐτῇ κατὰ τὸ ἀπὸ τὸ μέλλον γίνεται ὁ τῶν δαιμόνων ἐπὶ τὸ σῶμα ἐν τῷ ἀστέρ-
ων ἐγκύρησιν, ἀστέρα γὰρ ἀνὰ ξένον εἶναι τοῦ θείου καὶ θεωρεῖν τὴν βίβλον, ὅσον εἰ ἐν τῷ
σύνεστι τῶν ἀστέρων) ταῦτα κεῖται ἐπὶ τὸ μέρος, (λέγουσιν). ... καὶ ὁ δὲ ἔξεστι κεῖται φαῦλα
πάντα ἀστὰ ὑπόκειται: κἂν μὴ ἀστρῶν" ἀλλὰ ἀναφέρεται ὅσον οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ
τὸ γεγονὸς ἐν τοῖς ἀστέρων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡμῶν ἐκλήψεως" (Χ, 51)[4]: ~~[illegible]~~

Ὁ διάλογος ἀρχόμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ τέλους. Ἐν τῷ ὁ συγγραφεὺς ἔχων ἡ ἀκμὴν τῶν ἄλλων συγ-
γραφέων γνώσιν ἀναλύει τὴν οὐσίαν τῆς ἀστρολογίας καὶ ἐν τῷ βίῳ ἀναγκαίως τὰ αὐτὰ ἡ
τὸ ἔλεγχον τῆς ἀστρολογίας τῶν αὐτῶν συγγράφων ἡ χαρακτηρίζων αὐτὸς ἡ ἡ τὸ ἔλεγχον αὐτῶν ἐπὶ
τὰ τὸ ἄρμα καὶ ἡ τὴν ἀνεφόρα αὐτῶν τοῦ ἐν μέσῳ ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου· "γεγόνασι γὰρ ἑκάστῳ
τῶν ζῴων ἡ τὸν βίον εἰ ἄστρα, ἀναλαβόντες ἐκφρόνων ἕκαστος ἐκάστῳ λαμπάνοντες, πλείστων· κατὰ γὰρ
τοὺς ἐπὶ ἄστρα, ἡ ἐπὶ αἱ πλείστοι ἀνεστραμμένοι" (Α', XV, 101). Ὡς τὸ Β' βιβλίον ἀναλαμβάνει ἡ τὴ
καὶ τὴν ζῶων ἐπέρμιαν τῶν αὐτῶν ἡ καὶ τὴν ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου· ἐκ ἡ τοῦ ἡλίου ἡμέρας ἡ
τῆς βασιλείας τῶν ὅλων αὐτῶν ἡ ὅσῳ τὰ καὶ τὴν μεσουρανήσεται ἱερὰ ἀστρὰ ἐν τῷ ἀστρολογικῷ τῆς

[1] Σύντ. γαν. Ῥάλλη ἡ Ποτλῆ, Γ' σ. 356. Τὴν ἀστρολογίαν τὸ αὐτὸς ἐπιλεχθέντα τὰ ἐξέλεγξε ἡ Ἄρχιος ὁ Μανιάτης (Ἐρασίνη σοφία, Κλεῶνος 1816, σ. 99-102) · Catal. cod. astrol. graec. II. Bruxelles 1901, σ. 181-6. [3] Ἡ φράσις ἔκδοσις τοῦ 1886 ἐκδόθη ὑπὸ Incertiuncterus christiani dialogus Hermippus, sive de astrologia libri II, graece ex cyprogrape codice Vaticani, quod inter libros mss. Fabricianos exstat in Bibliotheca Univers. regiae Hoviensis, nunc primum edidit C. L. Bloch. Hamniae. [4] Κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Kroll-Viereck τοῦ 1895 ἐκδοσιν ἐν τῇ Teubneriana βιβλιοθήκῃ.

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1936

καιρόν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνήθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ***ἡ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις*** τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὁλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικήν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωήν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος» σᾶς προσφέρει μὲ τῆς 24 σελίδες της μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ μοναδικὸν περιεχόμενόν της καὶ μὲ τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ δὲν εἴχατε ὡς σήμερον.

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὁρισθῆ εἰς δρχ. 3, θὰ κυκλοφορῇ δὲ μέσῳ τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευκόλυνσιν ὅμως τῶν ἀναγνωστῶν τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ,, ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὡρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς δρχ. 130 ἐτησίως.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν "ΕΙΚΟΝΑ,, ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΘΗΝΑΙ

τῶν ἐν Κίσσῃ, ἔνθα αἱ ἱεροφάνται αὐτοῦ ἐξυλεγκόησαν φωνάς (Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος Ἀθηναῖ Α' σ. 254 μεταφρ. Λάμπρου ἐκ τοῦ Ἀνν. Κομν. VI, 7 σ. 292, ἔκδ.)

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἔχομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον καιρόν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ***ἡ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις*** τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὁλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικήν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωήν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» σᾶς προσφέρει μὲ τῆς 24 σελίδες της μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ μοναδικὸν περιεχόμενόν της καὶ μὲ τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποὺ δὲν εἴχατε ὡς σήμερον.

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὁρισθῆ εἰς δρχ. 3, θὰ κυκλοφορῇ δὲ μέσῳ τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευκόλυνσιν ὅμως τῶν ἀναγνωστῶν τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ„ ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὡρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς δρχ. 170 ἑτησίως.

"ΕΙΚΟΝΑ„ ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ„

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ

"ἐστάλη ἐκδοθεῖσα παρὰ τοῦ . . . Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ γεμισθεῖσα πολλῶν καὶ ὑψηλῶν καὶ ἀναγκαίων διανοημάτων ἀποδεικτικῶν ἀπὸ γραφῶν παρὰ μεταχοῦ Παλαιοῦ τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος κατὰ ἀφορισμικῆς ἐξέσεως κανόνας ἀφορίσαν καὶ ἀσέβειαν ἀποκαλοῦσαν τὸ μάθημα" ἐπιφέρει πρὸς τὸν ἀλλήλου γραφέα καὶ ἑταῖρον καὶ φίλον: "δόξε γοῦν τὴν βασιλείαν σου τὰ ποιήματα ὑπὸ σοφοῦ εἶναι σφόδρα καὶ τὰ ἑπτὰ ἀστραπαίδευτον πάντων ὑφαρμαστοφανῆ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφροδισιάσαν καὶ τὴν ἐν ψυχῇ σκληρὰν οὖσαν καὶ τὰ τῶν μαθημάτων ἀποδεικτικὰ καὶ τὰ κατὰ γένεσιν ὁ νοῦς καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ἀνθρωπίνης, καὶ τὴν μυρμηκιὰν καὶ τὴν ἀνορρίδωλον ἀποδεικνύουσαν τὰ κακὰ καὶ ἐναντιώτατα ἀποτελεσμάτων καὶ πλεονεκτήματα τοῦ λόγου καὶ διὰ τοῦτο δεῖται ἡμῶν ἡ ἀγάπη ἀπελοῦσαν τὸ τῆς ἀστρολογίας μέρος, ἀλλὰ σφριδόν καὶ μετὰ ἐνάμιστα καὶ τὰ ἀποτελεσματικά, ἃ ἀστρολογίας κορυφαῖα εἶναι καὶ τὰ μετέωρα τοῦ ἀστέρος δοξάζειν καὶ διὰ τοῦτο τὴν οὐσίας καὶ ποιότητος ἀφαιρεῖν, ὅπερ ἀδύνατον καὶ ἀπόβλητον παρὰ πάντων τῶν σοφωτάτων τε καὶ ὅλως μετὰ κακίας αἱρετικοῖς τοῖς μανιώδεσι τὸ τῆς ἀστρολογίας μάθημα (ἀποδέχεται ὁμοίως δὲ λοιπὸν ὁ Μανουὴλ ἀστρολόγος ἀναγράφει καὶ τὸ τῆς ἀρ. Γραφῆς καὶ ἀστρολογικὰ καὶ δαιμονικὰ πολυθεΐα καὶ κακοῖς πληρωθεῖς τῶν Ἑλλήνων Ἀφροδισιάζοντες, Ἡδονῆς Πάλαιμον, Δαμασκηνὸν Ἰωάννου καὶ Ἐπιφάνειος Ξενάϊδης ἔστω καὶ Γρηγορίας ὁ Ἰσαὶ ὁ Ἀθηναῖος)[1]. Πρὸς τὸν ἀστρολόγον ἀπαντᾷ οὐχὶ ὁ Παλαιῶνος, ἀλλ' ὁ ἀγνωστὸς ἀθλητὴς καὶ χρονογράφος Μιχαὴλ ὁ Γλυκᾶς: "ἀντιαστρολογικὸν ἐκ μέρους ὡρῶν ἐν ἐγκεφαλοδιδασκαλίᾳ τῶν γραφῶν τοῦ πρωτοτόκου . . . Μανουὴλ Κομνηνοῦ[2]. Τὸ ἀξιοπαρατήρητον τῶν τοῦ ἀγῶνος τούτου εἶναι ὅτι ἀμφότερα τὰ μέρη ἀποφαίνονται ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς. Τὸ βεβαιοῦν δὲ εἶναι ὅτι τοῦτο ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ ὁ ἀστὴρ τοῦ σημαινομένου καὶ ἐμφανείας ἀστέρων λόγος καὶ ἐκ τοσούτου μόνον γεγονότα ὡς τὸ τοῦ γεννήσαντος τοῦ Χριστοῦ ἀστέρος. Καὶ ὁ σοφὸς ἱερομάρτυς ἐν ὁρισμοῖς ἐν τούτῳ διήγημα εὐρεθεὶς ἀντιστέρχεται ὧδε: "τοίνυν μάγοι τὰ συνήθη ὡράτιον δίλοντες, ὅπερ ὡράτερον διὰ τινων ἐκφωνῶν κρεμαμένων, ἐποίουν ἐξήτουν τὴν αἰτίαν μεγάλην εἶναι αὐτὴν τεκμαιρόμενοι καὶ ἀδύνατον δεσποτείαν ἐν οὐρανῷ ἐβούλοντο τὸ σημαινόμενον ἐπ' αὐτῆς ἰδεῖν. Λεγόμενοι οὖν ἔχοντες τοῦ Βαλαάμ, ὃς καὶ Μωϋσῆς ἀνέγραψε προφητείας ἐκ καὶ αὐτοῦ κατὰ τοιαῦτα γενομένου δεινοῦ καὶ ἐξόντος ἐκεῖ ἀστρὶ τοῦ ἄστρου . . . ἐπιτυχόντες τοῦ μετὰ τοῦ ἄστρου προφητευόμενον ἄνθρωπον ἐπιδεδιηκέναι τῷ βίῳ"[3]

[1] Catalogus cod. astrol. gr. VIII, 3, Bruxelles 1912, σ. 108-124. [2] αὐτόθι σ. 125-14
[3] Κατὰ κέλ. Migne τομ. 1Α' σι. 769.

αναλαμβάνει ν' αναιρέση τας δόξας του αυτοκράτορος η περί του αστέρος εικασίαν μη δυνάμενος βεβαίως νά ἀντιτάξη ἄλλο λέγει ὅτι "δεόδωρ ἐκείνου ἀφιλόδοξος ὢν διεστέψατο" (σ. 479) "ὅτι διὰ τὰς ἐνδόξους ἡλίου σῶν η πρᾶξιν αὐτῆς ἀναμιμνήσκουσι" (αὐτ.) η προσέτι κ. μαρτυρίαν τοῦ μεγάλου Βασιλείου φάσκοντα "μηδεὶς δ' ἐλπίσῃ τὴν τοῦ ἀστρολογίας ἀπατεῶνα τὴν εἰς ἑνὶ τοῦ ἀστέρος ἀνατολὴν . . . οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὁ ἀστὴρ ἦν τῶν ἀστέρων", ἀλλ' ἠκολούθησεν, λέγει, τῇ τοῦ βασιλέως προφορᾷ ἡ λεγομένη "ἀνατελεῖ ἐξ Ἰακὼβ" η ἀναφωνήσας ἀνὴρ "ἄστρον ἐξ Ἰσραὴλ" η τὸν θεολόγον Γρηγόριον "οὐδὲ μαγῶν δοκεῖν η φρενῶν ἔστορες, οὐδὲ Χαλδαίων ἀστρονομία η γενεθλιαλογία τῇ τῶν οὐρανίων κινήσει συμφέρουσα τὰ ἡμέτερα, τῶν μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐστὶν εἰδέναι γνῶναι δυνάμενα" (σ. 490) η προσέτι χωρία ἀναιρεῖ καταδικάζοντα τὴν ἀστρολογίαν, ἐν οἷς η τὸ τοῦ πατριάρχου Νικηφόρου "τὴν ἀμοχθὶ λόφιν Παύλου η τὴν λεγομένην φρενοβλάβειαν η σκληνοθρόμα οὐ χρὴ δέχεσθαι· οὐδὲ γὰρ ταῦτα" (σ. 491) η παρατηρεῖ: "ἄλλοι η τὸν σοφὸν ἐκεῖνον λέοντα τὸν ἀρχιερέα θεσσαλονίκης χρηματίσαντα, καίτοι μὴν οὐδὲν προκεκριμένον παρὰ τοῦ πατριάρχου ἐκείνου Ἰωάννου τοῦ γοῦν, καίτοι δ' αὐτὸν καθαρεύοντα η αὐτὸν ἔτι τὴν οἰκονομικὴν προσκείμενον οὐκ ἔδει ἀνάγκης μεταβολῆς ἕνεκα σκοπεῖν λῆψιν τῶν γραμμάτων" . . . εἰ γὰρ η ἀρχιερεὺς ἐκεῖνος ἦν, εἰ η περὶ τὴν πόρνον τῶν μεταφορῶν ἠσχόλητο, εἰ η λιμὸν ἔλεον ἄφασι, πόσας τοῖς θεσσαλονικεῖσι τῶν τοῦ ἀστρου ἐπιτολῶν τὰ σκήπτρα καταβαλεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα ἀστρολογία προσεῖχεν οἱ κατεπείγουσαν ἡμῖν . . ." (σ. 494-5) . . . "η τοῖς γὰρ δαιμονιώδεσι, εἴτε τὸν ἡμέτερον η ἕκτον κανόνα τῶν κατὰ λαοδίκειαν σύνοδον φαρ' ἑαυτῷ θέσεσιν τοῦ οὖν λέγοντα: "οὐ χρὴ τοὺς ἱερατικοὺς ἰατροὺς ἤ μαθηματικοὺς εἶναι". εἶτα ἐξελέγχει τὰ "περὶ τῶν φυσιολογιῶν τῶν ἀστέρων η τῶν εἰδῶν τοῦ κόσμου εἰσφρεουσῶν ἀλίων;" ἐν τέλει η πάλιν περὶ τοῦ ἀστέρος τῶν τοῦ Χριστοῦ γενήσεως "οὐκ ἂν ὁ φανεὶς ἀστὴρ . . ἐξ ὕψους σεσωμένος η τῶν τοῦ κόσμου μόνον ἀναίδεια παραδόξως ἐφάνησαν, καὶ καθ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλον τοῖς μάγοις ἐδείξαν οὐκ ἂν ἐφάνησαν, μᾶλλον δὲ τοῦ ἐκείνου προσκυνοῦν γεγόνει . . . οὐκ οὖν δεισάτω ἄγγελος ὁ ἐκλεγόμενος τοὺς μάγους τόν κόσμον" (σ. 498-9)[1]

[1] Σωφρ. Εὐφραιμιάδου Μιχαὴλ τοῦ Ἰδίου περὶ τῆς ἀναφορᾶς τῆς θείας γραφῆς κατὰ Λουκᾶν Λ', Ἀθῆναι 1906 σ. 476 500 ἀντιπαρολογισμοῦ . . . ἐν τοῖς ἔμπροσθεν μόνος δὲ ὁ ἀνώνυμος ἀπαντήσας ἄνευ λόγου η τὴν ὑπὸ τοῦ πάπου τοῦ αὐτοκράτορος ἀνεδιδομένην ἤδη τοῦ 1904 ὑπὸ τοῦ Cumont, ἐν η ἀναφέρει σ. ξς' - πδ'. Ὑπὲρ τοῦ Χανιάτου πρὸ τῆς τελευτῆς ἡναγκάσθη, ὁ αὐτοκράτωρ (τῷ 1180 δανάν) καὶ ἀναιρεῖν τὰς κατακλείδας (ἐκδ. Κόνν. 288: "περὶ τῆς ἀστρονομίας βραχέα τινὰ χάριν ὑποσημείωσιν πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν δόξαν μεταφρασθείς".

Η τὴν ἕτερον περ. ὁ Γλυκᾶς, ἠσχολήθη ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποκαλυπτικῶν. "τῶν γεμωτάτων μονοχῶν πεπρὸ ἀλυπίαν τῶν ἐγχειρίσεων. οὐ χρὴ ἐπιμεμφεσθαι τὴν ἐν σεσιγῆν ἀποτίθεσθαι η οὐδὲν παντάπασιν" σ. 468 ἐξ οὗ ἀναφέρομεν ἄνευ τῶν ἀρχῶν η ἀποφάσεων η ἡ ἀστρολογία [illegible] δὲν θεωρεῖται, η τὸν ἥλιον ἀπὸ τῶν οὐρανίων ἀποβαίνουσα η τὸν μὲν γνωρίζουσα ῥάδιον τῆς ἀπαίσιον ἐνδέδεκτο, ἀλλ' τοῖς ἀπροσεκτοῦσι η ἐμμ[illegible] ἀποδιοικοῦσα γνῶσιν [illegible] η [illegible] η τὸν ἀναγκαῖον (η ἀ[illegible] ἐν η ὁ ἑξῆς "τῶν, τοῦ Ζολοφιοῦλα, βίβλων, ἀρρήτων η κενῶν ἀστρία ἐμπόνησάσιν η δὴ η γραφάσας, περὶ παρεῖδον η, ἐν ἀνθρ. η φύσιν ἀναρμοῖ τὰ ἐλπίδας βουλόμενος" . η ἐπιφέρει: "Ἀκούει μὲν ἐνοδίου η [illegible] ἐπιμαρτύρων αὐτῶν ἀν [illegible]

[illegible] μὴ δίδοντες πίστιν [illegible] ἀστρολογίας [illegible]
[illegible] ἀστρολογίας ἀπόρρητα [illegible] ἀστρολογίας [illegible]
[illegible] ἀστρολογίας

τὰ δημάρμαρα εἶναι αὐτά: ἀμοχέρι μέλισσας ἄστρον τῆς κρόνιος τῆς δάφνης ῥίζα τῆς λουναρίας κορυφαῖς ἤγουν ἀγλαοφώτιδος"[1]. Πρὸς τούτοις ἑκάστῃ σπουδῇ ἔδει νὰ γραφῇ δὲ ἰδιαιτέρας μελάνης· π.χ. "τῆς ἀφροδίτης ἡ λόμελάνι γίνεται οὕτως: αἷμα κορυστέρας τῆς κρόνιον κροδόσταμον τῆς ἀλογοβότανον, μανδραγόραν τῆς μυστικὸν ἄκρατον"[2]. Τὰ "δημάρματα" ταῦτα μᾶλλον ἦσαν ἀποτρόπαια τῶν κοινῶν πονηρῶν πνευμάτων. Οὕτω καὶ τὸν ἐξορκισμὸν τοῦ δαιμονιζομένου κελεύοντο καὶ τὴν ῥίζαν αὐτὸν τὸ μαγικὸν δακτυλίδιον, οὗ ἐντὸς ὑπῆρχε ῥίζα μαγικοῦ φυτοῦ ἐκ τῶν ἐρίζομένων ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος. Δραστικώτατον ἦν τὸ φυτὸν βάσαρας[3]. Τὸ δαιμόνιον μὴ ὑποφέρον τὴν ὀσμὴν ἐλιποψύχει τῆς τότε ἔλεγον τὸν ἐξορκισμὸν τοῦ Σολομῶντος τῆς ἐπιτίμων αὐτῷ καὶ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἐν γένει τὰ δαιμόνια δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὰς βοερείας ὀσμὰς τῆς τὰ δημόμματα, ὅθεν τῆς ἡ κοφοιμία "τὸν ξορκίζω μὲ τὸν ἀποῦρανον" τῆς φεύγει ὅπου ὁ διάβολος τὸ δημόμμα.[4]. Ἀλλὰ τῆς κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐκρίζωσιν τοῦ φυτοῦ ὑπῆρχε διατεταγμένη ἱεροτελεστία μετ' εὐχῶν δημμαμάτων, ἐπῳδῶν τῆς ἐξορκισμῶν· διό τῆς ὁ Ἰελλινὸς γράφει περὶ Βασιλείου Παμφίλου ὅτι "εἰς τε μύθους γραῶν τινας ἐξετράπετο τῆς τινας γοητείας αἰγυπτίας, ληρώδεις ἅμα τινὶ ἐπῳδαῖς, ἃς ἀνασπώμενοι τὰς βοτάνας ἐπιλέγοιεν"[5]. Αἱ δὲ ἡμέραι δὲ ἑκάστην βοτάνην ἦν ὡρισμένη κατὰ τὴν πλανήτην εἰς ὃν ἀνεφέρετο ἢ τὸ ὡρισμένας τῆς σελήνης: "Χρεὼν οὖν ὅτε οὕτως ἁρμόζει αἴρειν τὰς βοτάνας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὥραν τοῦ πλανήτου, εἰς ὄνομα δὲ τοῦ τοιούτου ἀστέρος, καὶ παραρτύσειν τὴν βοτάνην τῆς κρατεῖν αὐτὴν τῆς λέγειν περὶ τῆς δεήσεως αὐτῇ δοῦναι βοήθειαν... ἔστω δὲ ἡ σελήνη πανσέληνος· ἐὰν δὲ ἀνασπᾶν μέλλῃς τὴν βοτάνην, ἀνὲ αὐτὴν βάλε εἰς τὸν τόπον τῆς ῥίζης αὐτῆς κόκκον σίτου ἢ κριθῆς"[5] Κ.τ.λ. Ἀλλαχοῦ: "Ζεύσεις χαμεβάνειν ἑκάστην τούτων κατάμειαν τῶν τῆς ἑβδομάδος ἡμερῶν, ἥτις ἐστὶ τοῦ ἀστέρος... ἀνασπῶν δὲ ταύτην ἐκ τῆς γῆς ἐπίλεγε τὴν ἐκκειμένην εὐχήν."[6] Καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἑξῆς ἀστρολογικὴ εὐχή:

"Εἰς τὴν λεγομένην σου ἀστρολογικὴ ἑκάστης τῶν ἡμερῶν.

Ἰσχυροκέντρε κύριε, ἐπιπόθητε πάσης κτίσεως ἀφέντα τῆς ὑπερουρανίου, ὁ τὴν τῶν ὅλων σοφὰ καὶ κτίσεις ῥίψας τὰ μεγάλα σοφίας κοσμικὰ ἀλήθειας, ὁ ἐνδυναμῶν ἐν τοῖς σοῖς μεγάλοις, τὸ ἀΐδιον ἀθανασία καὶ ἀθανασία, ὁ τὴν κρόνιον τῶν ἀστέρων τῶν ἀστέρων τὴν ῥίζαν ἐπιφέρων τὴν τῶν ἀστέρων τῶν κτίσεις μεγαλύνεται. Αὐτὸς τῆς τῆς ἀστρὸν ἐπιφέρει τὴν παρόρμησιν βοτάνης τῆς δίνης, τὴν σωματικὴν ἐν τῇ τῶν ἐν τῇ πλανήσεσιν ἰσχύν τῆς δίνης, ἐπιδόκησον ἐπιφέρειν τὴν ὀνόματον τῆς φρασιμωτάτην εἶναι κατὰ τὴν τῶν ἐνδεκάτων τῶν μεγάλων σου τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἀνάς τὴν αἰτίαν σου ἐμοῦ.

Τὴν αὐτὴν λέγε τῆς ἐκεῖ τῶν κατὰ τὴν ὁρατὴν σου σωματικὴν χρείας, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκεῖ τῶν σωματικῶν" +

Όλον [illegible] θεὸ διὰ τὰ σε ὑπαρχόντα εἰς ἐπιτέλεσιν ὁποιουδήποτε ἔργου
καὶ νὰ γράψῃς, λέγει τὸ "πατὴρ ἡμῶν" καὶ γ' καὶ τὸ "ἀγαπήσεις καρδίαν" καὶ πάλιν
νὰ ἔχῃς τὰ γονατά σου γυμνὰ κλίνοντα εἰς τὴν γῆν· καὶ ὅλος κατὰ ἑνὸς τρόπον ἕως
ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ ἀναπαύμενος τὴν ἡμέραν καὶ δόξαν καὶ εὐχαριστίαν πρὸς τὸν θεὸν καὶ πάντα
πρᾶττε καὶ φρονεῖτε ἐν δόξῃ καὶ ἀγάπῃ καὶ χαρᾷ κατὰ τὸ ἀνάγκαιον ὅσον θέλει νὰ
κάμῃς καὶ ἔχει τὸν θεὸν φόβον, καθὼς ἄρα καὶ ἡ εἰκὼν δηλοῖ· μετὰ δὲ τὴν ἀνάπαυσιν
τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐὰν ἀναστῇς πάλιν εἰς τὸν ἑσπέρας τὸν πλησίον καὶ
θεωρῶ αὐτὸν ὄρνιθα μετὰ ἀστεροειδοῦς κεφαλῆς καὶ λέγει τοὺς ὀνομαστικοὺς
τὰ ὀνόματα εἰς τὴν ὥραν τοῦ κόπου ἢ τοῦ Διὸς ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε χρειάζεσαι, καὶ ὁμοίως
νὰ ὁρκίσῃς τὰ ὀνόματα τῶν κακῶν ὄρνεῶν τῶν ἀγγέλων τῶν κακῶν [illegible]
καὶ ἡ κτενοὴλ καὶ τοῦ δαίμονος τοῦ ἀκαθάρτου καὶ κλῃδόνας· καὶ ὅλων ὁρκίσεις
ὁρκίζω τοὺς ἀγγέλους καὶ δαίμονας τοὺς ἄρχοντας καὶ ὁρκίζω τὰ ὀνόματα
τοῦ πλανήτου, καὶ ὅλον θέλεις νὰ ὁρκίσῃς ἄγγελον ἢ δαίμονα εἰς τὴν ὥραν
ὅλον [illegible] [illegible] καὶ ἐγράψαμεν [illegible] πρὸς λέγει αὐτὸν
ἐπ' αὐτῶν." [1]

Ἀλλὰ κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν ἀστρολόγων οἱ ἀστέρες ἀντιπροσωπεύουν καὶ τὴν κοσμοποιὸν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐξασκοῦσιν τὰς διαφόρους ἀρετὰς εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἄλλας συμφοράς, καὶ δολοφονήματα· ὅθεν καὶ οἱ δαίμονες· ὅθεν κατ' ὅμοιον τρόπον συνετάχθησαν καὶ ἀστρολογικοὶ ἐξορκισμοὶ ὑπὸ διαφόρους τόπους ἄλλοι κοσμικοὶ τὸν ἄγγελον φύλακα ἐνεργοῦντες καὶ τὴν κοσμοποιὸν τοῦ ἀστέρος ἐνέργειαν· Ὁρκισμὸς ἀγγέλου:

Ὁρκίζω σε, ὦ ἅγιε ἄγγελε ὁ ἐνεργῶν ὅπου κυριεύεις τὴν ὥραν τοῦτον, ἐπιτρεπόμενος βοηθόν σου εἰς τὴν ὑπουργίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ ἰσχυρὸς καὶ κρατερὸς καὶ δυνατὸς καὶ ἀνδρειωμένος καὶ ὀξύς· ὁρκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ ὁποῦ σε ἔταξε φυλάττειν τὴν ὥραν καὶ ἐν-

Οὕτως ὁ ὁρκισμὸς εἶναι νὰ ὁρκίσῃς καὶ ἀγγέλους καὶ δαίμονας καὶ ὅλας ταῖς ἡμέραις· οὕτως ὁ ὁρκισμὸς χρησιμεύει ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὅλα τὰ ἀστέρια καὶ ὅλας ταῖς ἡμέραις καὶ ὥρας καὶ νυκτὸς, ὅλα δηλαδὴ νὰ κάμῃς ἀπέναντι ὁποῦ θέλῃς καὶ κοιμᾶσαι καὶ γράφεσαι καθαρὸς καὶ ἀλτεμμένος καὶ λουσμένος ὅλα καὶ χρισμένος καθαρῷ χρυσῷ καὶ καθαρὰ ἐνδυμασίᾳ φορέματα ὅπου θέλεις." [2]

Ἀλλ' ἀπὸ εὐθείας ἐξορκίζεται ὁ ἀστὴρ προσωποποιούμενος οὕτως:

[1] Cat. cod. astr. gr. X. Delatte codices athenienses σ. 80 1. [illegible] ὁρκίζω [illegible] sacra et classica [illegible] V. 2, σ. 279 [illegible] Μόρφου [illegible], ὅτου [illegible] Ἑλληνικὸν [illegible] [illegible] ἀλλ' ἀπὸ [illegible] [illegible] [illegible]

[2] Delatte σ. 87. Μετὰ τὸν ἐξορκισμὸν ἔπονται τάδε: "Ἰδοὺ οἱ ἄγγελοι καὶ τὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ δαίμονες εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου καὶ τὰ δώδεκα ζῴδια".

Ἐξορκισμὸς ἀστρῶν.

εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν. ἀστέρα μελανέ, μελανόμενε αἵματος, αἷμα φίνεις καὶ ἀνθρώπων καρδίες καὶ φρένες. ἀλλὰ ὁρκίζω σε, ἀστέρα, εἰς τὸν θρόνον τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου, νὰ ἐλθεῖς ἀπὸ τὸν (τὴν) δοῦλον (δούλην) τοῦ θεοῦ ὀδεῖνα· ὁρκίζω σε, ἀστέρα, καὶ εἰς τὰ πολύομματα Χερουβὶμ, εἰς τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφίμ, τοὺς προσκυνοῦντας ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, ἵνα ἐλθεῖς ἀπὸ τὸν (τὴν) δοῦλον (δούλην) τοῦ θεοῦ ὀδεῖνα· ὁρκίζω σε, ἀστέρα, εἰς τὸν ἀρχάγγελον Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ Ραφαὴλ ἵνα... ὁρκίζω σε, ἀστέρα, καὶ τὸν προφήτην Δανιὴλ ὅπου ἔδοσεν εἰς τὸν λάκκον τὰ στόματα τῶν λεόντων διὰ προσευχῆς καὶ τὸν παναγαθὸν θεὸν τὸν θεοφόβων φιλάνθρωπον καὶ παναγαθὸν βασιλέα, θεὸς καὶ κύριος αὐτὸς τὸν ἀστέρα ἀπὸ τὸν (τὴν) δοῦλον (δούλην) τοῦ θεοῦ ὀδεῖνα. Σκῶμεν κακῶς, σκῶμεν μετὰ φόβου θεοῦ. ἀμὴν· ἀμὴν· ἀμὴν."

Ξόρκι ἐχουσα ἐν μέσῳ συσσωρεύμενον ὄφιν καὶ σκορπιὸν: "ἐδωδόνα καὶ ἀποδίωξα τὰς εὐδωμένας σου ὤνυχας, ἵνα ἐλθῇς ἀπὸ τὸν δοῦλον τοῦ θεοῦ ὀδεῖνα) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ. ἀμὴν"[1]

Ἕνας ἐκ τῶν παραδόσεων τοῦ συγχρόνου ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς νῆσον.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἀμὴν, καὶ τοῦ υἱοῦ ἀμὴν, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀμὴν ἀστέρα, ἀνεμοστέρα, μελάνη μελανομένη ἀδελφὴ τῶν χαρόνων, ἔξελθε καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τὸ νῆπιον τοῦ θεοῦ, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ βασάσῃ τὸν κόσμον σου οὔτε μέρα οὔτε νύκτα, οὔτε ὥρα οὔτε μισὴ ὥρα· ὁρκίζω σε εἰς τὸν θρόνον τοῦ θεοῦ τὸν ἀόρατον, τὸν ἀκοίμητον καὶ εἰς τὰ τεσσάρων ἀρχαγγέλων, τὸν Μιχαὴλ, τὸν Γαβριὴλ τὸν Σεραφεὶμ, τὸν Ραφαὴλ... ἔξελθε ἀπὸ τὸ νῆπιον τοῦ θεοῦ καὶ ἄνελθε εἰς ἄνυδρον καὶ ἀκατοίκητον τόπον· ἀμὴν.[2]

Ἕνας λεγόμενος εἰς ἀφίδας νηπίου, ἀποκνυούσης κακοκεφάλου τὸ κεφάλι αὐτοῦ στόμα εἰς τὸν κρᾶτον ἀνατείλαντα ἀστέρα καὶ ἐμπλεκούσης:

«ἀποψε καὶ ἄστρα καὶ ἄφτρα, αὔριον μήτε ἄστρα μήτε ἄφτρα»[3]

[1] Catal. cod. astrol. gr. VII, Bruxelles 1908, σ. 245-6. [2] Α. Μαρούλη, Ξόρκια Παρνασσοῦ ΙΕ' σ. 556. [3] Βάλληνδα, Γοητεῖαι Κάνιν σ. 127.

Διό καὶ τοὺς κατ' ἐκάστην τούτων τῶν ἀγγέλων ἐξάρχοντας ἀστέρας καὶ δαίμονας ὁμοίως ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους προσαγορεύεσθαι, οἵπερ εἰσὶν ἑπτά τὸν ἀριθμόν, ὥσπερ ἀγγελία κατὰ τοῦτο ἐπιμωτάτη ἡ ἑβδομάς, μή τι καὶ φυλακή τις ἡ αὐλὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ· οὐ γὰρ μόνον παρὰ τὸν πωφυλάκων ἀριθμὸν ἑπτὰ ἔφονται ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ φυλάσσοντες τὸ πᾶν καὶ ἐν συνοχῇ αἰωνίᾳ μόνοι διακρατοῦντες, τοσοῦτοι εἰσὶν ἀστέρες.

Ἐπεὶ οὖν καὶ τοσοῦτον τὸ κράτος τῶν ἀστέρων οἱ αἰγύπτιοι κατὰ τοὺς σχολιαστὰς τοῦ Πτολεμαίου (Τετραβ. Α') ὡς μόνα ἰατρικὰ εἶχον "τὰ ἀστρολογικὰ καὶ τὰ τελεστικά". ὅθεν καὶ ὁ Αἰσχύλος:

Ἅπασι γὰρ ἐλθὼν ἐκ πόρων Νουθετικίας
ἰατρόμαντις, πᾶσιν ἀπόλλων, κόσμου
τὴν δ' ἀνακαθαίρει κατωτάλων βροτοφθόρων.[1]

Κοινὴ δόξασία εἶναι ὅτι ἡ ἐπιληψία εἶναι νόσος προσκαλουμένη ὑπὸ τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ σεληνιασμὸς συνήθως λέγεται.[2] ἡ δὲ βασκανία, ἡ ὀλεθριωτάτην ἔχουσα τοῖς τε ἀνθρώπων καὶ ζώων δύναμιν ἀποδίδοται ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς βάσκανον δαίμονα· ὅθεν καὶ ὑπὸ τῆς ἀρ. Γραφῆς ὀνομάζεται "βασκανία φαυλότητος", ἥτις "ἀμαυροῖ τὰ καλά" ἤτοι ἐπιφέρει εἰς αὐτὰ θάνατον καὶ φθορὰν σπερμαίας· διὸ καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐξορκίζεται.[3] Πολλὰ καὶ ἐν ἄλλοις στοιχείοις ἐμφωλεύει ὁ τῆς κακίας δαίμων καὶ ἐν ταῖς τῶν ὑδάτων πηγαῖς· τούτου ἕνεκα ὁ ὅσιος Εὐάγριος "παρήγγειλε τοῖς.. ἀδελφοῖς ὕδατος μὴ πορεύνεσθαι· οἱ γὰρ δαίμονες, φησί, τοὺς ὑδροχόους τόπους συνεχῶς ἐπιβαίνουσιν"[4]. Οὕτω οἱ παρῶλοι ἄνθρωποι καὶ νῦν ἔτι ὁ πολὺς ὄχλος ἀγνοοῦν τοὺς φυσιολογικοὺς νόμους καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν αἰτίαν τῶν παθολογικῶν φαινομένων, ἀποδίδωσιν εἰς εἰκῆ τὴν γένεσιν τῶν νόσων εἰς ἐκτὸς τοῦ σώματος ἀνωτέρων δυνάμεων εἰσέχαυσις ἐνεργούντων ἐπ' αὐτοῦ. Πολλοὶ καὶ ἐπίσημοι ἄλλοι ἰατροὶ καὶ ἐν χρόνοις ἱστορικοῖς κατέχοντο ὑπὸ τοιούτου προλήψεων καὶ ἐχρῶντο μαγείαις εἰς θεραπείαν τῶν νοσούντων. Πλίνιος ἀναφέρει δένδρον φυόμενον ἐπὶ τῶν ἀράξην "μιᾷ παραπλήσιον, καρπὸν δὲ ἄφθονον τρέφει μήλῳ τὴν γεῦσιν ἔχοντα σταφυλῇ παρόμοιον· ἐκ τούτου τοῦ δένδρου φέρεται, ἐὰν τις καθελὼν ὀνομάσῃ τὸν Ἄρην, γίνεται κρατούμενος χλωρός, καθὼς ἱστορεῖ Χενοφῶν ἐν ιγ' περὶ δένδρων" (Περὶ ποταμῶν 23,5. παρὰ Müller Fragm. hist. gr. IV σ. 375) Ἀνθρώπων δὲ οἱ Ἕλληνες κατὰ τῆς βασκανίας διὰ τῶν "προβασκάνιον" (Πλιν. Η. Ν. VII, 2 -πῶ φυλακτηρίου καὶ ἀποτροπαίων (Θεοκρ. Εἰδ. 1, 34. Πορφ. de n. deor. XXVII, 4 κ.ἑ.).

[1] Ἰχετ. 266. [2] Βλ. Pfeiffer, Studien zur antiken Sternglauben, Leipzig 1916. R. Heuld, Integrum morborum mysteriorum sive medicinae catholicae tractatus in sectiones distributus duas, quorum prior generalem morborum naturam ... in quo meteororum morbosorum signa tam demonstrativa, quam prognostica (astrologia, meterologia, onomantia, geomantia, physiognomia, hirromantia, uromantia etc.) Francofurti 1671.
Ἐπίσης Ν. Πολίτου, αἱ ἀπόψεις κατὰ τοὺς μύθους τοῦ ἑλλ. λαοῦ (ἐνδιάμεσα σ. 64-100) 1887, σ. 99-100) [3] Χρ. Παπαδοπούλου, Τὰ βασκάνια παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ νῦν Ἀφρικανοῖς (Κλειώ Λαογραφικὸν Ἀρχεῖον σ. 211-231 κ.ἑ. [4] Παλλαδιοῦ Λαυσαϊκὸν ἱστορ. κεφ. XXVII. βλ. 1.

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1936

γραφημένη Ἐπιθεώρησις τί
εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνι
πλούσιον καὶ συγχρονισμ
Νέα ἑκάστης ἑβδομάδος.

Ἡ «Εἰκὼν τῆς
μεγάλου σχήματος, μὲ τὸ
ἐμφάνισιν ἑνὸς συγχρονι
περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσ

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔ
τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερί
τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ,, ἰδίᾳ τῶν
θὰ γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὡρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς δρχ. 130 ἐτησίως.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν "ΕΙΚΟΝΑ,, ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομήν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,,

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΘΗΝΑΙ

Εὐχή εἰς τὴν ἐπιληψίαν ἤγουν εἰς τὸ γλυκύν.—

Ὡς ἐπήγασιν τὸ γλυκύν, τὸ ὑπόγλυκον, τὸ ἄρσεν, τὸ θῆλυ, τὸ κίτρινον, τὸ πράσινον, τὸ στερνόν, τὸ ὑγρόν, τὸ ἀνεπιθυριάρικον, τὸ ἀνασβριάρικον, τὸ ἀξιργάρικον, τὸ βένετον, τὸ κόκκινον, τὸ (ἀπὸ) οβ' ἥμισυ γενεᾶς κωλεῖ καὶ ὑπαγαίνει εἰς τὸ γλυκόν, νὰ ὑποφέρῃ κάπρον μαχόμενον, νὰ φέρῃ ἐνασπουδουχούμενον, τὴν γῆν σταυρῷ χωρίζοντα, τὴν θάλασσαν παράσσοντα. Καὶ διάβαινεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁρκίζει, κατορκίζει αὐτὸ (καὶ λέγει· ποῦ ὑπάγετε τὸ γλυκύν, τὸ ἀρσενικόν, τὸ θηλυκόν, τὸ ὑπόγλυκον, τὸ κίτρινον, τὸ πράσινον, τὸ στερνόν, τὸ ἀνεπιθυριάρικον, τὸ ἀνασβριάρικον, τὸ βένετον, τὸ κόκκινον, τὸ ἀπὸ οβ' ἥμισυ γενεᾶς;) Καὶ ἀπήντησεν αὐτοῖς Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ εἶπαν· ποῦ ὑπάγετε οβ' ἥμισυ γενεᾶς; καὶ εἶπον· ἡμεῖς ὑπαγαίνομεν εἰς τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ ὅδε, νὰ πίωμεν τὸ αἷμα αὐτοῦ, νὰ φάγωμεν τὸν ἐμυαλόν του, νὰ σκοτώσωμεν τὸ φῶς του, ἵνα μὴ τὸν κόσμον ἀγάλλεται. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὁρκίζω σε ἵνα μὴ εἰσέλθῃς εἰς τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ ὅδε, ἀλλ' ἵνα ὑπάγῃς εἰς ὄρος ὅπου εἶναι ἔλαφος δικέριος, ἐξοσκέριος, ἵνα σείῃς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ φάγε καὶ πίε ἐκεῖ, τὸν κόσμον ἀγάλλου, ὅτι ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ βεβαπτισμένος εἶναι καὶ μυρομένος καὶ οὐ δύναται κακὸν ὑπομένειν οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκταν. σώσον κυκλῶς, σώσον μετὰ φόβου Θεοῦ, ἀμήν.[1]—

[1] Σελληνιασμόν, λέγει ὁ λαὸς τὴν ἐπιληψίαν, τὴν ἱερὰν νόσον τῶν ἀρχαίων,* ἐπειδὴ νομίζει ὅτι ἡ αὔξησις καὶ μείωσις τῆς σελήνης ἐπιφέρει καὶ τὴν νόσον καὶ γράφει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (Ζῴων ἱστορ. Ζ, 12): "καὶ ἐν ταῖς φανσελήνοις μᾶλλον φανοῦσι". Ἐπεξηγεῖται δὲ ὁ Φώτιος, ὅτι "σελληνιαζομένους ὁ εὐαγγελιστὴς τοὺς δαιμονίοις κατόχους ὀνομάζει νόσῳ, οὐχὶ τὴν σελήνην αἰτίαν τοῦ παθους ἀναγράφων, οὐδ' ὅτι αὐτὴ τὸν ἄνθρωπον ἐν τοῖς ἀλωνάσι τῶν κακῶν τὰς ἀφορμὰς παρέχει, ἀλλ' ἐδίμοις τῶν πλήθει καὶ μυρίμοις ὀνόμασι τὰς τοῦ δεινοῦ δαιμονοφορίας συνουδάσων δηλῶσθαι",** ἐν τούτοις ἀναφέρει καὶ τὰ ἑξῆς: "ἔστι δέ τις ἕτερος λόγος ὡς δαιμονῶσι μεν καὶ οὗτοι (οἱ σελληνιαζόμενοι), τὰ δαιμόνια δὲ διαβάλλειν τὰ πάθη τοῦ δημιουργοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἔχοντα συνουδὴν κοινωνίας αὐξήσεως τῆς σελήνης, καὶ τάχα τὴν κοίδιον καὶ τὸ πάθος ἐκπληκτότερον ποιεῖ",*** ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἐγκωμίοις τοῦ μεγ. Βασιλείου καταγράφεται δαιμονιῶν "τὴν σελήνην συναλλοιούμενα". Παγκόσμιον ἦν καὶ ἡ ἰδέα ὅτι οἱ σεληνιασμένοι ἦσαν δαιμονισμένοι, διότι ἐν Μακεδονίᾳ ἀποκαλοῦνται τὸ σελληνιάζομαι καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις ἐφοδεῖν.****

* Vassilieff ἐνθ' ἀνωτ. LXXII.

* H. Mathieu, La Turquie et ses différents peuples τομ. II, σ. 108, Dora d'Istria Excursions en Roumélie et Morée, τομ. I σ. 433-6. Νικοδήμου Ἀγιορείτου τὸ ἐν τῇ Χρηστοηθείᾳ παράλληλον ἐπιγραφόμενον κρατήσαν κατ.** Κεφαλόχια, Σύλλογος Χ, §1 σ. 23, ἐκδ. Σ. Οἰκονόμου, Ἀθήναις 1858.*** Αὐτ. §2.; ***Ν. Πολίτου Λεξικὸν τοῦ βίου καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, Ἀθήναις 1874, τομ. Β' σ. 434-5

Ὁ δὲ (μοναχός)... τὸν καππαδόκην (ἐνφραιμοφόρον) ἀσμένως πρὸς τὸν καὶ φιλίαν ὁμολογεῖ μετ' αὐτοῦ, καὶ καὶ οἶκον φέρων ξενίζει καὶ ἱμάτιον αὐτὸν καὶ ἱμάτιον τὸν ἔχειν βούλεται, καὶ ὅμως τὰ μὲν ἔπιπλα ἦν αὐτῷ παρεσχέτο, τὰ δὲ ἐπιμηχάνεται, τὰ μόνον ἴδοι ὀστοῦν ἀνεσκευασμένον ἀναμαγγανεῖν πρὸς τὸν καὶ μὴ χανὰς διαβολικάς, ὥστε καὶ τὸν οἰνοῦν καὶ τοὺς ἱερεῖς πείσαι ἐπὶ τῷ προβιβασθῆναι τοῦτον εἰς ἀρχιερωσύνης βάθρον. Ὁ δέ γε αὐτὸς καππαδόκης μόνος ἐπιμένουσαν αὐτῆς ἀξίωσιν αὐτὸν καθυπέσχετο, ἔνθεν τοι καὶ ἀφανὴς καὶ μετὰ πολλῆς προσδοκίας προσλαβόμενος τὸν καππαδόκην ὁ μοναχός, ὡς ὑπελάμβανεν, εἶχε τοῦτον μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἐγκλοφρόνει. πλὴν ὁ καππαδόκης ὥσπερ αὐτὸν ἀμελεῖν ἐνίοτε δὴ ἀωρὶ τῶν νυκτῶν ἔφυγε, καὶ αὐτοῦ τοῦ μοναχοῦ ἐπιστάμενος, καὶ ὑπὸ τὸ ἄβριον ἀνεκρὸ τῶν ἄστρων τείνει· ἐνεῦθεν γὰρ ἔλεγε καὶ τὴν ἰσχὺν προσῆν πρὸς τὸ ζητούμενον. ὅσα μὲν λέγειν μὴ ἀκούειν καὶ τὸν τε γὰρ καὶ τὴν τῶν χριστιανῶν ἡμῶν προσωχὴν τὸν εἰς τὸν κύριον ἡμῶν καὶ καὶ χάριν Πατέρα ἀναπεμπόμενον γράμμασιν ἀνιστόρησε καὶ ἐνελλεῖ ἔγραψεν ἐν χάρῃ τὴν παρεγγραφὴν ταύτην καὶ τὰ ὅπερ ἐξελέξατο καθαρὰ ἐλαλήθη ἀνάμεσα ὥστε εἶναι αὐτοῖς εἰκόνας καὶ ἐκτύπωσιν καὶ καθυπερφρόνησε ἕνεκα τῶν ζωνεμάτων αὐτοῦ, πρὸς δὲ καὶ χαρακτῆρας τινας. ὁ δὴ ἀσεβὲς καὶ ψυχόλεθρον γράμμα χωρὶ μεταφέν τελμηρὰ πάνυ νυχὶ κάμενον διεβίβασεν ἀνεκρὸ τῶν ἄστρων, εἶτα ἀμφὶ ἔνθεν φυλακτικὸν κατὰ τὰς ὑποδέσεις τοῦ καππαδόκου ὁ μοναχὸς τῇ ἱμαστίῳ προσφαφὰς τῆς στέρνοις εἶχεν ἐρκέμενον.—